

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ 4/2016
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Зоране Трајковић, председника већа, судија Мирјане Илић и Дејана Терзића, чланова већа, са записничарем Оливером Савић, у кривичном поступку против **окривљеног Миланка Девића**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, по оптужници Кантоналног Тужилаштва Унско - санског кантона Бихаћ, Босне и Херцеговине број Т 01 0 КТРЗ 0003567 98 од 22.09.2015. године, коју је преузело Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије својим актом КТО број 3/16 од 05.04.2016. године, а која је измењена дана 11.01.2018. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 01.11.2018. године у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине др Бруна Векарића, окривљеног Миланка Девића и бранилаца окривљеног адвоката Саве Радака и адвоката Тодора Павићевића, једногласно је донео, а дана 13.11.2018. године јавно објавио

ПРЕСУДУ

Окривљени **МИЛАНКО ДЕВИЋ**,

К Р И В Ј Е

Што је:

За време немеђународног оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 1992. до 1995. године, као припадник Војске Републике Српске, кршио правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, која је ратификована одлуком Народне скупштине ФНРЈ која је објављена у „Службеном листу ФНРЈ“ бр.24/50, на тај начин што је као припадник војске Републике Српске тачно неутврђеног дана у другој половини јула месеца 1992. године у поподневним часовима заједно са [REDACTED], према коме је кривични поступак правноснажно окончан и још једним НН лицем, у војничкој униформи и наоружан аутоматском пушком дошао до куће оштећеног [REDACTED] и на силу – претњом оружјем извели из куће у којој је живео оштећеног [REDACTED], цивилно лице бошњачке националности, кога су уз претњу оружјем најпре одвели до куће [REDACTED], а затим се упутили у правцу засеока Башићи, све време држећи уперено оружје у њега, прошли поред куће [REDACTED], довели га до места званог „Божин млин“ у Доњој Саници, који се налази непосредно уз реку Саницу, на ком месту су оштећеног лишили живота из аутоматског оружја, а његово тело бацили у реку Саницу,

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ

Па га суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 5 став 2, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

На казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

Обавезује се окривљени Миланко Девић да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Оштећени [REDACTED] се ради остваривања имовинско правног захтева упућују на парницу.

О б р а з л о ж е њ е

Министарство правде Републике Србије, Сектор за међународну правну помоћ је својим актом број 713-04-5766/2015-08 од 23.12.2015. године обавестило Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије да је Министарство правде Босне и Херцеговине, сагласно Уговору између Републике Србије и Босне и Херцеговине о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима („Службени лист СЦГ -

Међународни уговори“ број 6/2005 и „Службени гласник РС - Међународни уговори“ број 13/10) доставило заједницу Кантоналног суда Бихаћ број 01 0 К 005710 15 Кпс од 30.11.2015. године за преузимање кривичног гоњења против Миланка Девића са пребивалиштем у Бачу, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези става 22 преузетог Кривичног закона СФРЈ, да је сходно наведеном Уговору и одредби члана 44 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима („Службени гласник РС“ број 20/09) заједница са списима предмета Општинског суда у Бихаћу и потврђеном оптужницом против Миланка Девића достављена Тужилаштву за ратне злочине на даље поступање које је обавештено да су испуњене претпоставке из члана 7 став 1 тачка 4 и тачка 5 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима.

Оптужницом Кантоналног тужилаштва Унско - санског кантона Бихаћ, Босне и Херцеговине број Т010 КТРЗ 000356798 од 22.09.2015. године коју је преузело Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије својим актом КТО број 3/16 од 05.04.2016. године и изменило дана 11.01.2018. године окривљеном Миланку Девићу стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Суд је у доказном поступку извео доказе саслушањем окривљеног Миланка Девића, испитивањем сведока [REDACTED], испитивањем сведока [REDACTED], а на сагласан предлог странака извршио увид у: Одлуку о проглашењу ратног стања у Босни и Херцеговини („Службени лист Републике Босне и Херцеговине“ број 7/92 од 20.06.1992. године), Одлуку о укидању ратног стања у Босни и Херцеговини („Службени лист Републике Босне и Херцеговине“ број 50/95 од 28.12.1995. године), Фотодокументацију показивања лица места коју је сачинио МУП Бихаћ број СЛ/11 од 16.03.2011. године, Цртеже лица места Башићи, Шљивари, Доња Саница, сачињене од стране МУП Бихаћ, број СЛ 15 од 15.05.2015. године са видео записом који је сачинио МУП Бихаћ број 05-04/03-5-245/15, Записник о изласку на лице места на локалитету Доња Саница, Шљивари, општина Кључ, Сектора криминалистичке полиције број 05-04/3-5-245/15 од 18.05.2015. године, Акт општине Рибник, Административне службе, Одељења за општу управу, Одсека за борачку и инвалидску заштиту број 03-83-7/15 од 25.05.2015. године, Извод из Матичне књиге умрлих Матичног уреда општине Кључ број 05-13-3-1130/2015 од 25.05.2015. године, Извод из казнене евиденције за окривљеног Миланка Девића, Извод из Матичне књиге умрлих Матичног уреда општине Кључ број 05-13-3-1130/2015 од 25.05.2015. године, Извештај МУП РС, Сектора за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, Одељења за аналитику за ПУ Београд број 235.2.1/10993 од 23.07.2018. године, Извештај МУП Унско - санског кантона, Треће полицијске управе, Полицијске станице Кључ број 05-04/09-2-1-04-3-321/18 од 07.08.2018. године, Записник о саслушању сведока - оштећеног [REDACTED], године, Записник о саслушању сведока - оштећеног [REDACTED], Записник о испитивању сведока - оштећеног [REDACTED], Записник о саслушању сведока - оштећеног [REDACTED]

[REDACTED], Записник о испитивању сведока - оштећеног [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о саслушању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о саслушању сведока [REDACTED]
 Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 године, Записник о саслушању сведока [REDACTED] из претходног поступка
 од 20.04.2011. године, Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о саслушању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о саслушању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 испитивању сведока [REDACTED]
 Записник о саслушању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о саслушању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о испитивању [REDACTED]
 е, Записник о саслушању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 испитивању сведока [REDACTED]
 Записник о саслушању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о саслушању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о испитивању [REDACTED]
 сведока [REDACTED], Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 испитивању сведока [REDACTED]
 Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 [REDACTED], Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 Записник о испитивању сведока [REDACTED]
 [REDACTED] по службеној дужности
 извршио увид у: Пресуду Суда Босне и Херцеговине, Унско - санског кантона,
 Кантоналног суда у Бихаћу број 01 0 К 011055 16 К од 10.02.2017. године, Пресуду
 Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине број 01 0 К 011055 17 Кж од
 13.03.2018. године, на основу одредбе члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП у вези члана
 405 ЗКП извршио увид у Записник о саслушању сведока [REDACTED]

[REDACTED] па је након свестране оцене свих изведених доказа, како појединачно,
 тако и у њиховој међусобној повезаности, а у контексту одбране окривљеног,
 утврдио чињенично стање као у изреци пресуде.

Окривљени Миланко Девић је у своју одбрану дату пред истражним судијом
 Одељења за ратне злочине Вишег суда у Београду, а по замолници Кантоналног
 тужилаштва Унско - санског кантона Бихаћ број Т01 0 КТРЗ 0003567 98 од
 28.12.2011. године, навео да се 1992. године налазио на ратној линији у Јајцу, да
 познаје [REDACTED], који је родом из његовог села, а који је живео у
 Словенији, да му ништа није познато у вези убиства [REDACTED], да није
 познавао особу која се тако зове, да са [REDACTED] током 1992. године
 није био на ратишту ниједан дан, да је он био у једној јединици, а [REDACTED]

заједно са [REDACTED] у другој јединици, односно батаљону, да је он био у Мркоњић Граду, а да је [REDACTED] био са својом јединицом у Кључу.

Окривљени Миланко Девнћ је у своју одбрану на главном претресу дана 21.10.2016. године навео да остаје при одбрани из претходног поступка и додао да је мобилисан 12.12.1991. године, да је отишао у Западну Славонију, где је био до 05.05.1992. године, када је пребачен у 13. дивизију чија је команда била код Кула код Мркоњића, да је упућен ка Доњем Вакуфу и Јајцу, где су остали до 30.08.1992. године, да за то време није било викенд одсуства кући, да је 01.09.1992. године пребачен у 17. кључку где је остао до краја рата, да је јединица у којој је био имала од педесет до сто педесет шест људи, да је у питању био самостални извиђачки вод, да у периоду од 05.05.1992. године до 30.08.1992. године није одлазио кући, односно да није било одсуства, да се са тим видом награђивања кренуло тек почетком септембра месеца 1992. године, да он у том периоду, ни током трајања оружаног сукоба у Босни и Херцеговини ниједног дана није био у истој јединици са [REDACTED], ни са [REDACTED], да познаје [REDACTED] јер су ишли заједно у основну школу и радили су заједно у Словенији, да никада није био ни у једној кући [REDACTED] нити је био у том селу, да није имао потребе да тамо иде, да је у селу Пиштаница његова мајка имала кућу, да је мајка у току ратних дешавања прешла у Кључ код сестре и зета и више се није враћала, да ни он током 1992. године није одлазио у ту кућу, већ 1993. године, односно 1994. године, да му је познато где се налази место Доња Саница, да је то место од његовог родног места Пиштаница удаљено око три до три и по километра, да је када је ишао на одсуство одлазио у Пиштаницу одлазио у униформи и са собом носио аутоматску пушку, да се након завршетка рата није виђао са [REDACTED], да се једном приликом чуо са њим телефоном док се налазио на Златибору када га је [REDACTED] замолио да скине неку рекламу са теретане и да му аутобусом пошаље ка Београду, што он није учинио, да су том приликом причали и око изјаве коју је [REDACTED] дао пред Одељењем за ратне злочине, односно он му је рекао какву је изјаву дао, а након тога је и он [REDACTED] пренео шта је он рекао. Окривљени је даље навео да се дана 21.07.1992. године налазио у Вакуфу, да је током септембра месеца 1992. године, односно 02.09.1992. године, био у Пиштаници у кући своје сада покојне мајке, да је познавао [REDACTED] који му је био комшија, да га је током 1992. године ретко виђао јер су били у различитим јединицама, да се долазак на викенд њима двојици није временски поклапао, да му је познато да је [REDACTED] био у Војсци Републике Српске, односно у саничком батаљону, да [REDACTED] у току рата није ниједном видео, да се не сећа у којој је јединици био [REDACTED] и да није познавао [REDACTED].

Окривљени Миланко Девнћ је у својој одбрани на главном претресу дана 19.02.2018. године навео да остаје при одбранама које је до тада изнео.

Сведок - оштећени [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 21.10.2016. године навео да је од своје мајке [REDACTED] када је изашла у Травник на слободну територију током рата чуо да је дана 21. или 22.07.1991. године, пошто му је мајка била болесна, његов отац од братовљевог сина узео коња и запрежно возило и одвезао мајку доктору, да су се вратили кући, а да су након сат или два времена дошла два лица која су док су прилазила кући почела да пуцају кроз

прозоре по кући, потом су ушла у кућу и пуцала по кући, да су његову мајку затекли како лежи болесна на кревету, а његовог оца [REDACTED] извели напоље, да је то одвођење његова мајка посматрала кроз прозор куће са кревета на коме је лежала, да су оца одвели према засеку Иконићи који се налази у истом селу где и њихова кућа и оставили га да их чека код трафоа, а потом су отишли до куће [REDACTED], ушли у исту, извели [REDACTED], али су њега због слепости оставили код куће, да су након тога његовог оца одвели у правцу Гајева, поред куће [REDACTED], да су прошли поред куће његовог стрица [REDACTED] у правцу „Божиног млина“, да је његов отац одведен у Поткосу, да је Миланко Девећ на мосту пуцао у њега, да је тело његовог оца бачено у воду, да је након одређеног времена леш испливао у реци Саници, да је то [REDACTED] рекао његовом брату. Даље је навео да су му о том догађају причали и мештани који су све то гледали, да на удаљености од један до један и по километар од места убиства постоји брана, да су се током рата четворица људи који су се ту крили, а од којих је само један успео да изађе на слободну територију у Травник, рекао да су приликом преласка на том делу, поред те бране видели мртво тело и да је [REDACTED] бић, који је у међувремену убијен, узео грану, преврнуо тело и видео тело његовог оца [REDACTED], да од њихове куће до „Божиног млина“ има отприлике један километар ваздушном линијом и да се пуцањ који је долазио са места „Божиног млина“ могао чути код кућа [REDACTED]. Сведок је даље навео да је [REDACTED] из Пиштанице радио у Словенији, да је помагао људима који су имали фамилију у Словенији, да се старао око тога да се људима у Босни и Херцеговини уручи новац који им је био слат из Словеније, да се са Миланком Девећем дружио, да су заједно седели у кафани, да је Миланко Девећ када је долазио у трговину у њихово село више нута седео пред његовом кућом, да су заједно пили кафу, да му је [REDACTED] рекао када су се видели у Травнику у августу или септембру месецу 1992. године да су он и још тројица мушкараца и то [REDACTED] и момак по надимку [REDACTED], на локацији Опачац приликом преласка реке испод бране видели мртво тело, да је [REDACTED] узео грану, преврнуо тело и видео леш његовог оца [REDACTED]. Сведок - оштећени [REDACTED] је изјавио да се придружује кривичном гоњењу окривљеног Миланка Девећа и да истиче имовинско - правни захтев, који није определио.

Сведок - оштећени [REDACTED] је у свом исказу у претходном поступку дана [REDACTED] навео да је 1977. године отишао на школовање у Словенију, где је завршио школу и запослио се, да живи у [REDACTED], да је током ратних дешавања у његовом родном месту Доња Саница био у Словенији, да је био у комуникацији са својим братом [REDACTED] крајем 1992. године, да је тада чуо за убиство њиховог оца [REDACTED], да му је брат телефоном рекао да им је отац убијен и да је њихова мајка [REDACTED] кренула за Словенију конвојем, да се тада упутио у Загреб где је видео мајку која му је рекла да су дана 21.07.1992. године у јутарњим сатима она и његов отац [REDACTED] отишли коњским колима којима је управљао [REDACTED] у месну амбуланту у Доњој Саници, да су по повратку кући око поднева наишла три наоружана и униформисана лица у заслак Шљиваре, да су почели да пуцају по кући, да су у кућу ушла двојица која су извели на силу његовог оца [REDACTED] рекавши да га воде на испитивање, да му је мајка рекла да су питали његовог оца: „Где су ти синови?“, а да им је он одговорио: „Оба моја сина су на привременом раду у Словенији.“, да је

██████████ приликом одвођења хтео да јој да нешто пара, али је један од наоружаних и униформисаних војника рекао: „Неће вам требати ниједном те паре“, тако да није дозволио да његов отац да паре мајци, већ се са парама упутио заједно са три наоружана и униформисапа лица према кући ██████████ да ██████████ нису повели јер је причао да је слеп, па су они поверовали у ту причу, а да су његовог оца одвели низ гај према засеоку Башићи и даље у правцу „Божиног млина“ где му се губи сваки траг. Сведок је такође навео да је након тог сусрета у Загребу своју мајку ██████████, бабу ██████████ и тетку ██████████ одвео код себе у Војник, да је током ратних дешавања 1992. године у Цељу виђао комшије: ██████████ из Пиштанице, ██████████ и друге Србе, да су на почетку рата, а нарочито након погибије његовог оца ██████████, односи са бившим комшијама захладнели и да више није комуницирао као пре рата, да му је 1993. године у јесен у Цељу на улици пришао комшија ██████████ са којим се поздравио и који му је том приликом рекао: „Комшија, немој од мене окретати главу, нити да ме избегаваш, ја ти нисам убио оца. Никада ти ништа лоше нисам урадио, нити ћу ти урадити. Знаш и сам да ја Муслиманима из свог краја помажем“, да му је такође рекао да је из Цеља ишао у Пиштаницу током рата где је имао фамилију, да је од ██████████, синова ██████████ из Доње Санице, узимао новац и друге дарове, које су они слали и уручивао их ██████████ током ноћних сати, како га остали не би приметили, плашећи се за личну сигурност и сигурност фамилије која је била у Пиштаници током рата. Сведок је такође навео да му је ██████████ рекао да не треба да тражи свог оца ██████████ јер он није жив, већ да је одведен од своје куће и да је убијен на висећем мосту на реци Саници у месту званом Поткоса испод првог тунела, да га је убио Миланко Девих који му је пуцао у леђа на висећем мосту на реци Саници у месту званом Поткоса испод првог тунела, да је ██████████ видео и 2010. године пред српски Божић, да су опет причали и да је тада сазнао да живи у Зиданом мосту, општина Радече, у Самачком дому на другом спрату, соба број 11, а да је у Србији у Новом Саду направио породичну кућу и да ће у пензију за годину до две дана.

Сведок - оштећени ██████████ је у свом исказу на главном претресу дана ██████████ навео да остаје при исказу који је дао у претходном поступку, да за време рата није ништа знао о својој фамилији која се тада налазила у Босни и Херцеговини све док његова мајка није дошла у Словенију, где је избегла из своје породичне куће, да му је мајка пренела да су једнога дана дошла три војника код њих кући, да су пуцали по кући, да су двојица од те тројице ушла у кућу, да је један остао напољу, да су та двојица извели његовог оца ██████████ напоље, да је отац желео приликом изласка да јој да неке паре, али је један од њих рекао: „Не требаш ти давати њој никаквих пара, нити ће те паре помоћи теби, ни њој.“ да су његовог оца одвели успут ка кући ██████████, где су и ██████████ хтели да поведу, али су тамо његова жена и деца запомагали, да је он слеп, па га нису повели са собом, да су његовог оца одвели према засеоку Башићи, да је после одређеног времена шетајући кроз Цеље срео ██████████ са којим се поздравио и који му је рекао: „Немој окрећат од мене главе, нисам ти ја ништа лоше учинио, ни теби, ни никоме, знаш да ја сам увек људима помагао и да сам добар, ја ти нисам оца убио.“ да је тада ██████████ рекао да би желео само да зна где му је отац укопан, како би могли да га достојно ископају и сахране, на шта му је ██████████ рекао: „Немој ти свог оца тражити, твој отац је одведен, убијен је у Поткосу на мосту, убио га

Миланко Девић и пуцао му је у леђа, пао је у воду и вода га однијела“ да је након завршетка рата причао и са људима из његовог села који су му рекли да су видели како његовог оца одводе, односно да је био један дечко који је видео како Миланко води његовог оца, да по његовој процени, уколико се пуца код „Божиног млина“ из пушке, тај пуцањ може да се чује у селу Шљиваре, да је и он познавао Миланка Девића, да су заједно ишли у школу у Горњој Саници, да су се дружили и заједно играли фудбал. Сведок - оштећени [REDACTED] је изјавио да се придружује кривичном гоњењу окривљеног Миланка Девића и да истиче имовинско-правни захтев, који није определио.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана [REDACTED] навео да је једног дана половином јула месеца 1992. године био напољу са мајком [REDACTED] када су видели да пролазе три војника, од којих је један ишао мотором, да су се упутили у смеру ка селу Шљивари које се налази изнад њихове куће, ваздушном линијом удаљено око пет стотина метара, да су ти војници били униформисани, наоружани, да су скренули ка селу Шљивари, да је мотор био остављен на зиду једне куће, да се након петнаест минута чуо рафални нуцањ више пута, да је након тога уследило затишје, да су се после краћег времена ти исти војници враћали из правца у ком су били отишли, да их је видео како воде његовог стрица [REDACTED], да је [REDACTED] ишао испред њих, а они имали уперене аутоматске пушке према њему, да је међу тим војницима препознао Миланка Девића и [REDACTED], да је [REDACTED] био обучен у радно одело фирме „Gradis“ Цеље, да су војници који су га водили имали уперене пушке њему у леђа, да је он покушавао да дода неки папир њему и његовој мајци, да је чуо речи једног од војника који је рекао да му то више пеће требати, да трећег војника није познавао, да је наставио да их прати ка шуми, односно стени која се зове Грета све до места док нису замакли ка ливади, која води ка насељу Склоп где је „Божин млин“, да је након што су замакли чуо пуцањ из правца „Божиног млина“, да су му укућани рекли да пријави у станицу полиције у Саници то што је видео, али да се није усудио, односно није имао храбрости. Даље је навео да познаје Миланка Девића, да је он млађи од њега, али да га зна, да је долазио у њихово село где су били купалиште и кафана, да су се дружили, познавали, ословљавали са „здрово-здрово“ да је касније у селу чуо гласине да се трећи војник који је био заједно са Миланком Девићем и [REDACTED] зове [REDACTED], али да њега никада није видео након тог догађаја. Након што је сведок [REDACTED] у судници погледао у сведока [REDACTED], изјавио да истога не познаје и да га никада раније није видео.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу у претходном поступку дана 28.04.2011. године навео да је пре и у току рата живео у Доњој Саници у породичној кући његовог оца [REDACTED] са мајком [REDACTED] и браћом [REDACTED], [REDACTED], да је дана 21.07.1992. године био у тој кући заједно са осталим становништвом села које је било протерано из својих кућа од стране војске Републике Српске, да је око десет часова његов брат [REDACTED] упрегао коњска кола у намери да иде до стрине [REDACTED] и стрица [REDACTED] да их одвезе у Горњу Саницу у амбуланту јер је [REDACTED] била тешко болесна, да их је лично видео када су прошли путем поред њихове куће, да су се упутили у правцу Горње Санице, да их је након два сата видео да се враћају, да је његов брат управљао

коњским колима, а стриц [REDACTED] седео поред њега, да је све то видео из приземља куће поред прозора у соби, одакле се види шта се дешава напољу јер је чистина, да се након пола сата његов брат вратио, испрегао коња и утерао га у шталу, а потом је после пола сата док се и даље налазио у истој соби чуо звук мотора, да му се чини да је био мотор марке „Томос“, сиво црне боје, са сивим резервоаром и црним осталим деловима мотора, да је тада њихова мајка изашла напоље, мислећи да долази поштар, да је кроз прозор видео униформисаног непознатог човека који је о рамену држао аутоматску пушку и његову мајку која му се обраћала, да јој је он нешто одговарао, да је убрзо затим мајка ушла у кућу и рекла да није поштар већ војник, да је војник наставио да вози мотор, да је након сат времена, када се опет налазио поред прозора, видео да низ цесту иду три наоружана војника у шареним униформама, држећи аутоматске пушке у рукама које су биле уперене у правцу његовог стрица [REDACTED], да је [REDACTED] ишао између њих, да је био обучен у плаво радничко одело, које је некада носио приликом рада у грађевинској фирми у Словенији „Gradis“, да је држао у руци неке папире које им је показивао, да је пролазећи поред њихове куће гледао у правцу куће, да је приликом проласка препознао једног од та три војника, и то Миланка Девиха из Пиштанице, села које се налазило недалеко од њиховог, да је Миланко Девих често долазио код њиховог оца и брата пре рата, да су били добри пријатељи, да су се стално дружили, да му је познато и да се Миланко Девих дружио са његовим стрицем [REDACTED], сином његовог старијег стрица [REDACTED], да осталу двојицу војника није познавао, да је чуо од осталих укућана и комшија, да су у питању [REDACTED] да је видео да су се упутили низ цесту поред њихове куће и отишли у сокак звани Греда, да се тим путем иде преко ливаде у правцу „Божине кафане“, да је након двадесет до двадесет пет минута, од када су ова три војника са његовим стрицем отишла низ пут поред Греде, чуо пуцањ који је долазио из правца „Божиног млина“ у ком правцу су и отишли, да од тог дана никада више није видео свог стрица, да је видео [REDACTED], који су заједно са осталом Војском Републике Српске цело село постројили на пут поред њихове породичне куће, након седам до десет дана од нестанка његовог стрица [REDACTED], да су тада протерани из села и упућени у заселак Црналиће.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана [REDACTED] навео да остаје при исказу из претходног поступка од [REDACTED] и додао да се сећа да је његов стриц [REDACTED] дошао код њих кући и од његове мајке [REDACTED] тражио да му неко помогне, како би своју болесну жену одвео код доктора, да је [REDACTED] пустила његовог брата да учини услугу стрицу, да је брат упрегао коња, дошао до стричеве куће, да су затим супругу [REDACTED] одвезли у амбуланту у Горњу Саницу, која је око пола сата удаљена од њиховог села, а када су се вратили његов брат [REDACTED] је истоварио стрину и вратио се у њихову кућу. Даље је навео да се након пола сата зачуо звук мотора, да су се два његова брата у том периоду налазила у логору на Мањачи, па је рекао мајци да оде да види да није можда дошло неко обавештење везано за браћу, да је мајка изашла напоље, питала човека који је дошао мотором да ли је можда донео неко обавештење, на шта је он рекао: „Макни се, да вас не би убили, уђите у кућу.“ после чега се мајка вратила у кућу, а након око пет минута су дошла још два човека, Девих и [REDACTED] из правца „Божиног млина“ кроз пут који они зову Шупља греда, састали се са човеком који је дошао мотором и отишли у село, да се након двадесет минута до пола сата зачуо пуцањ, а затим су сва тројица опет прошли

пored њихове куће, с тим што су водили његовог стрица [REDACTED] који је био у средини, на себи је имао „Gradis“ одело плаве боје, а на глави је носио капу. Сведок је такође навео да је [REDACTED] кренуо да извади неки папир из џепа, да је погледао на њихову страну куће, али да им ништа том приликом није дао, да се након двадесет минута зачуо пуцањ, да познаје од раније Миланка Девића из времена када је био млађи, да се сада када га је видео на главном претресу променио, да је раније имао дужу косу, да се дружио са његовим братом [REDACTED] који је погинуо за време рата, да је Миланко Девић живео у суседном селу, да су преко лета заједно ишли на купалиште на реку, да су сва три лица која су водила његовог стрица била у маскирним војним оделима, да су са собом имали полуаутоматске пушке, да је након што су са стрцем прошли поред његове куће један од њих који је дошао мотором узео мотор и одвезао се низ пут, док су двојица наставили са његовим стрцем да се крећу кроз Шупљу греду ка Божиној кафани, да је он све то посматрао са прозора куће, одакле је могао да види шта се дешава пред кућом, као и да трећу особу која је дошла мотором није препознао.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу у претходном поступку дана [REDACTED] године навео да је пре рата живео у очевој породичној кући у месту Доња Саница, са оцем [REDACTED], мајком [REDACTED] и петоро браће, [REDACTED], да су у току рата у истој кући живеле и остале комшије које су биле истеране из својих кућа, да је у другој половини јула месеца 1992. године био у кући када је код њих дошао стриц [REDACTED] у намери да му позајме коња и коњску запрегу, како би своју жену [REDACTED] одвезао у амбуланту у Горњој Саници јер је била тешко болесна, да је његова мајка [REDACTED] предложила да он вози кола и да иде са стрцем [REDACTED] и стрином [REDACTED], јер се бојала ако неко старији оде да ће их војска Републике Српске и њихове комшије заробити или малтретирати, да је упрегао коња и отишао по стрину, да је са стрцем [REDACTED] кренуо из њиховог засеока Шљивари у Горњу Саницу где је била амбуланта, да су ишли локалним путем до војног пункта који се налазио на раскрсници путева Кључ - Горња Саница, где су их зауставила два њему непозната војника у шареним војним униформама која су била наоружана аутоматским пушкама, да је са леве стране стајало још неколико војника, да се са десне стране налазило митраљеско гнездо, да их је један од те двојице војника питао куда иду, да је његов стриц [REDACTED] одговорио да му је жена болесна и да иду у амбуланту, да су обишли око коњске запреге и пустили их да се упуте ка Горњој Саници, да су их у амбуланти примили доктор и медицинска сестра, да су по повратку кући дошли до истог пункта где су их поново зауставили војници, као и први пут, да су их одмах пустили, да не може да се сети да ли их је неко срео приликом одласка или доласка кући, да су војници који су се налазили на пункту били средњег раста, око сто седамдесет центиметара висине, да су имали капе које личе на качкете, да су стигли до засеока Шљивари, до куће његовог стрица [REDACTED] где му је он помогао да стрина изађе из кола и одмах се упутује својој кући. Сведок је такође навео да је по доласку кући распремио коња и приметио два наоружана војника у војним шареним униформама која су ишла пешице, од којих је виши био висок око сто осамдесет центиметара, да мисли да је имао тамнију косу, али да у то није сигуран, да је напокон што је приметио њих двојицу чуо звук мотора, који је потом и видео, да је у питању био мали мотор марке „Tomos“, да се на мотору налазио војник који је имао униформу и аутоматску пушку, да је паркирао моторић на супротну страну од њихове породичне куће уз зид [REDACTED], да тог трећег војника није лично познавао, али да је био исте

висине као и она двојица и сличне старосне доби, да је видео да су између себе нешто причали, да су се по завршеном разговору упутили пешачком стазом узбрдо уз гај, према засеоку Шљивари. Објаснио је да су ишли један за другим, да је он након тога ушао у кућу и рекао мајци и браћи да су три наоружана војника отишла у заселак Шљивари, да је после двадесетак минута до пола сата, док се налазио у кући у дневном боравку, кроз прозор видео да низ село иде његов стриц [REDACTED] у плавом радничком оделу и наранџастим натписом „Gradis“, да су за њим ишли војници који су се раније упутили у заселак Шљивари, да су дошли до цесте, да су се двојица војника упутила са његовим стрицем пешачком стазом која води према „Божином млину“, да је трећи војник узео мотор којим је дошао и отишао путем низ село, да је причао са укућанима који су му рекли да су међу војницима препознали Миланка Девића, којег је познавао његов брат [REDACTED], да је међу њима такође био [REDACTED] и [REDACTED], да су након краћег времена изашли из куће, да су чули три пуцња која су долазила из правца Божиног млина, да су одмах посумњали да су Миланко Девић, [REDACTED] и [REDACTED] убили њиховог стрица [REDACTED], као и да након овог догађаја није више ништа чуо за свог стрица.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана [REDACTED] навео да остаје при исказу из претходног поступка од [REDACTED], да је једног дана половином седмог месеца 1992. године његов стриц [REDACTED] дошао у кућу у којој је живео са мајком и шесторо браће како би их замолио да му помогну да пребаце његову супругу која је била јако болесна до амбуланте у Саници, да је његова мајка то дозволила, па га је пошто је био најмлађи послала да запрежним коњским колима оду до амбуланте, да се упутио ка селу Шљивари где су ставили у кола [REDACTED] болесну супругу, потом кренули према Горњој Саници, да је то пут од десетак километара, да током пута није било никаквих проблема, да је прво заустављање било пред улазак у место, где се налазио један војнички пункт на коме су их након што су рекли да иду у амбуланту пропустили, да су се по завршетку прегледа у амбуланти и узимања неопходних лекова вратили до села истоварили [REDACTED] супругу, а он се коњским колима вратио до своје куће. Даље је навео да су након пола сата дошла два војника, а затим и трећи на мотору, пред њихову кућу, да су сва тројица била у војном оделу и са собом имали наоружање, да су се у селу [REDACTED] задржали око пола сата, када су се сва тројица вратила из тог правца, заједно са његовим стрицем [REDACTED], да је он у то време био у кући и кроз прозор гледао ко пролази, те је тако и видео да се ти војници са његовим стрицем враћају, да је његов стриц [REDACTED] био обучен у радни комбинезон који је са леве стране имао ознаку „Gradis“, да је био у средини, а да су се наоружани војници налазили са стране, да су неки људи који су као протерани били у њиховој кући и комшије препознали људе који су водили [REDACTED], да су говорили да су у питању Девић и [REDACTED], да је он тада имао тринаест-четрнаест година и да их није лично познавао, да му је познато где се налази Божи млин, да су се ту као деца играли, ишли на купање, да је ту била кафана и аутобуска станица, где су чекали аутобус када су ишли у школу. Сведок је такође навео да су војници који су заједно са његовим стрицем прошли поред њихове куће, отишли у правцу ка Божином млину, низ ливаде доле, да је трећи војник који је ишао са њима мотором отишао путем, а двојица су се упутила према Божином млину, да су од чланова његове уже породице тога дана са њим код куће били мајка [REDACTED] и браћа [REDACTED] и [REDACTED]

██████████, да су се ван куће изашли његови брат и мајка јер су очекивали пошту са Мањаче из логора, где су била његова браћа, да пре тог дана он лично није видео неке друге војске да пролазе кроз село, осим ових који су провели његовог стрица ██████████, као и да у судници не препознаје Миланка Девића.

Сведок ██████████ је у свом исказу у претходном поступку дана ██████████. ██████████ навела да је пре рата живела у месту Доња Саница, општина Кључ, у својој породичној кући са мужем ██████████ и ██████████ деце, да је њен супруг ██████████ умро у јуну месецу 1992. године, да су у истом месецу припадници Војске Републике Српске одвели њена два сина ██████████ на испитивање, а затим у логор Мањача, да је једног дана половином јула месеца 1992. године била испред своје куће, заједно са сином ██████████ када су видели да сеоским путем у правцу њихових кућа долазе три војника из правца главног пута, односно пута Саница - Сански Мост, да су војници били у војним шареним маскирним униформама, да су у рукама имали аутоматске пушке, да је један од њих дошао мотором који је био средње величине, да га је паркирао уз потпорни зид куће ██████████. ██████████ да су прошли поред њихове куће и отишли у правцу села, да је она са сином остала у дворишту куће, да су након пола сата до четрдесет минута, из правца села опет наишла та три војника и са собом водила њеног девера ██████████, да су држали уперене пушке у њега, да је ██████████ био обучен у радно одело плаве боје са натписом „Gradis“, да је приликом проласка поред њихове куће видела да је ██████████ из предњег џепа извадио неки бели папир, да је чула како та три војника њему наређују да остави папир јер му не треба, да су прошли поред њих, да је видела на ██████████ лицу да је престрашен и избезумљен, да је покушавао да нешто извади из задњег џепа, да се окретао у правцу њихове куће, да је на његовом лицу видела израз као да тражи да га спасу, да су га војници одвели преко ливада званих Шупља греда, у правцу Божиног млина, да је након што су замакли из њиховог видокруга, после петнаест до двадесет минута чула пуцњаву из војничких пушака, која је долазила из правца Божиног млина, односно из оног правца у коме су три војника одвела њеног девера ██████████. Такође је навела да није лично познавала те војнике, да су јој њихова лица била однекуда позната, да не зна како се зову, да их је њен син ██████████ веома добро познавао, да је рекао да је он кроз прозор њихове куће гледао како ови војници одводе ██████████, да је он препознао неке војнике, да су они из комшијског села Пиштанице, које је искључиво настањено српским становништвом и да не зна шта је даље било са ██████████.

Сведок ██████████ је у свом исказу на главном претресу дана ██████████. године навела да остаје при исказу из претходног поступка од ██████████, да је спорног дана била код своје куће, да је стајала у дворишту када је чула мотор, да су се у том периоду њена два сина налазила у логору на Мањачи, да је очекивала да ће поштар донети поруке, да је видела двојицу војника како иду уз њиву Шупља Греда, док је трећи војник дошао мотором и прислонио мотор уз зид код куће ██████████, да га је упитала да ли носи неке поруке и шта треба, па шта јој је он одговорио: „Треба да те убијемо.“, након чега је ућутала, да су њих тројица прошла и отишла у село уз гај, да је стајала папољу на авлији када је у једном моменту видела како та тројица војника иду и воде њеног девера ██████████, који се налазио међу њима, да су сва три војника имала аутоматске пушке и шарена одела, да је приликом проласка поред њене авлије ██████████ хтео да извади нешто из џепа, али му они то нису дозволили, да је видела да су они отишли низ

Шупљу греду, али да не може да тврди да ли је војник који је био са мотором отишао са њима доле низ ливаду или је отишао путем, да се након што су отишли низ Шупљу греду зачуо пуцањ, да њој није познато шта су урадили, односно да ли су убили [REDACTED] да она то није видела, већ је само чула пуцањ, а да се од тада њему се губе сви трагови. Даље је навела да није познала војнике који су водили [REDACTED] јер се она са њима није дружила и није познавала ниједног од њих, да су неки од њених укућана говорили да су препознали војнике, да су спомњали да се један од њих зове [REDACTED], да је тада било доста људи у њеној кући, да су од најближе породице ту били њени синови [REDACTED], да је када је [REDACTED] пролазио са војницима [REDACTED] био у кући, а [REDACTED] са њом напољу у дворишту, да је видела да је [REDACTED] на себи имао плаво одело из „Gradisa“. Сведок [REDACTED] је у свом исказу у претходном поступку дана [REDACTED] године навела да је пре рата живела у породичној кући са мужем [REDACTED] и синовима, да је у другој половини јула месеца 1992. године била у комуникацији са [REDACTED], женом [REDACTED], која је била тешко болесна и жалила се на јаке болове, да су и поред забране кретања муслиманског становништва њу одвезли њен муж [REDACTED] и [REDACTED] коњском запрегом до амбуланте која се налазила у Горњој Саници, да је видела да су се вратили кући негде око једнаест часова, да су ишли месним путем, да је након сат и по до два била у кући свог девера [REDACTED], која се налази у засеоку Шљивари, да су они у тој кући становали пошто је војска запалила њихову кућу, а која се такође налазила у истом засеоку, али нешто ближе главном путу, да је кроз прозор куће видела након педесет метара да из шуме излазе три наоружана војника Републике Српске, који су се кретали у правцу куће њиховог комшије [REDACTED], да је одмах свом мужу [REDACTED] рекла: „Ено војске, ај се сакри.“ а он јој је одговорио да нема куд, тако да је остао код куће, где је и она била, да је након кратког времена, док се и даље налазила на прозору, видела да ти исти војници иду у правцу њихове куће и са собом воде комшију [REDACTED], који је ишао између њих, да су држали уперепе пушке у њега, да су дошли пред њихову кућу, односно ушли у њихово двориште, да је један од тих војника ушао на врата, да је претходно јако лупао, да му је отворила врата, да ју је питао где се налази њен муж [REDACTED] и рекао да ће [REDACTED] ићи са [REDACTED] на испитивање код Божиног млина и гостионе, да је том војнику рекла да је њен [REDACTED] слеп, да је војник паредио да га спреми и да ће га водити, да је спремила [REDACTED] да га изведе ван куће и том приликом видела још двојицу војника, да је једног од њих препознала као Миланка Девића, кога је познавала из виђења, да другог војника пије пикада раније видела, да је из разговора који је водила са тим војницима схватила да они њих отприлике знају и да су они из Пиштанице, села које се налази прекопута реке у односу на њихово село, да је чула да један од тих војника пита [REDACTED]: „Да ли ћеш ти сведочити да је [REDACTED] слеп?“, након чега је [REDACTED] то потврдио, да су се након тога упутили у правцу из ког су дошли према засеоку Башићи, да не може да се сети ко је ишао први, а ко је био на зачељу колоне, да зна да су уз претњу оружјем отишли низ гај, водећи [REDACTED], да је после пола сата до сат чула пуцњаву из правца из ког су одвели Исмета, да је тада отишла до [REDACTED] супруге коју је затекла како лежи на кревету и плаче, јер је претпоставила да су га одвели и да ће га убити.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 01.12.2016. године навела да остаје при исказу из претходног поступка од 24.03.2011. године,

да је за време рата живела са својим мужем који је био слеп, да је тог дана када се одиграо спорни догађај њен комшија [REDACTED] водио своју супругу, њену комшиницу [REDACTED], до амбуланте у Саницу са још једним дечком, комшијом, који је такође од [REDACTED], да су недуго након што су се вратили кући дошла три војника које је приметила да иду кроз шумарак и крећу се узбрдо ка њима, да је тада рекла свом мужу: „Хајде ти, сакри се, ево војске.“, на шта је он одговорио: „Не користи се сакривати, пити хоћу, нећу се сакривати ја, ако ме хоће водати, као што и то водаш, море.“. Даље је навела да су војници дошли до куће њеног комшије [REDACTED] и након пола сата је видела да иду та три војника и воде [REDACTED], да су стигли пред њихову кућу и обратили се њеном мужу речима: „Спремај се, ићи ћеш са нама код [REDACTED] гостионе.“, да им је она рекла да он не може ићи сам, али су они рекли: „Не причај, нек, ићи ће.“, да је она потом мужу обула ципеле, да је он стао поред [REDACTED] а, а [REDACTED] су питали да ли ће да потврди да је њен муж [REDACTED] слеп, што је он и потврдио, тако да су њеног супруга [REDACTED] оставили код куће, а они су отишли заједно са [REDACTED], да су ти војници имали на себи војничку униформу, да је једног од њих препознала, и то Миланка Девиха, да другу двојицу није знала. Сведок је такође навела да га је препознала јер су они имали трговину у селу у коју је Миланко Девих долазио, да зна да је он из Пиштанице, села које се налази до њиховог села и да их само река дели.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 01.12.2016. године навео да је половином јула месеца 1992. године био са мајком, братом и две сестре у породичној кући, да је зачуо глас „Газда, отвори врата.“ да је његова мајка изашла и отворила врата, да јој је било наређено да сви изађу из куће, да су приликом излажења из куће препознали Миланка Девиха и [REDACTED] званог [REDACTED], који су им рекли да морају да прегледају кућу, а након што су је прегледали, питали су га: „Откуд ти ту, нас такви туку на Бихаћу?“ да су потом наредили да мајка, две сестре и брат уђу у кућу, а да он остане на плочи улазних врата, да седи и да их чека, да су се упутили ка Шљиварима кроз храстов гај, да су се за око пола сата вратили водећи испред себе [REDACTED] и држећи пушке у рукама уперене према [REDACTED], који је на себи имао радно одело „Gradis“, капу плаве боје и носио је један папир испред себе, да је [REDACTED] ишао први, а да су иза њега ишли ти војници, да су изашли на главни пут који води кроз село Башићи према породичној кући [REDACTED], када им се прикључио још један војник, да је он то све гледао одозго и могао је све да види доле до куће комшије М [REDACTED], да је на зиду те куће био наслоњен мотор и да су сва три лица била униформисана. Сведок је даље навео да је знао имена војника који су дошли пред његову кућу јер је познавао Миланка Девиха из Поткоса, где су се купали на плажи на коју је долазио и Миланко Девих, да су се ту дружили и играли лопте, да га је виђао и у [REDACTED] кафани „Стара воденица“ да је познавао и [REDACTED], да је више пута ишао код његовог оца [REDACTED] од кога су куповали јагањце, а да није познавао трећег војника који је ишао са њима. Сведок је такође изјавио да се сећа призора који се одиграо након седам дана од нестанка [REDACTED], када су дошли [REDACTED], Миланко Девих и [REDACTED] у вечерњим сатима и истерали их из кућа, скупили их у селу и извели на један макадамски пут, када им је Зеле држао лекцију и причао о 1941. години, шта се тада одиграло у Врхпољу, да то није било фино, као ни што ово сада није фино,

али један за један, да су им потом наредили да устану и да оду у прво село Црновиће, које се налази близу њих, да се крећу у колони како не би гледали на страну, пошто пуно војске има, да су се упутили у Црновиће, а напуштајући село код аутобуске станице су погледали горе према селу и видели да је село запаљено, да су дошли у село Црновиће, где су живели Муслимани, који су их прихватили ко је како могао, а да су у јутарњим сатима добили информацију да су неки становници села побијени, а међу њима његов деда [REDACTED]

Пошто је окривљеном Миланку Девићу предочен исказ сведока [REDACTED], окривљени је изјавио да је отишао у Словенију 1977. године, а да је [REDACTED] рођен 1975. године, да он њега није могао да познаје, да је од одласка у Словенију до почетка рата сво време тамо боравио, а да је у Босну и Херцеговину долазио само на годишње одморе и сваког викенда.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу у претходном поступку дана 04.08.2011. године навео да је пре рата живео у Пиштаници која се налази уз реку Саницу са оцем [REDACTED], мајком [REDACTED] и братом [REDACTED], да је његов други брат живео у Санском Мосту, да је отац у власништву имао млин и угоститељски објект који се звао „Стара воденица“, а звали су га и „[REDACTED] млин“, да има мало сазнања о дешавањима на подручју села Доња Саница, да му је познато да су муслиманска села била у Доњој Саници, Башићи, Црналићи, Шљивари, који су били удаљени од његове куће око километар, да је имао комшије Муслимане, и то [REDACTED], а да је пре рата са њима имао добре комшијске односе, да није имао конфликтних ситуација на националној основи, да је пре рата у том месту држао кафану у коју су долазили и Муслимани и Срби из Пиштанице, да је понекад долазило до свађе и туче, али да никада није долазило до тога на националној основи, да је кафана затворена пред рат 1991. године, да је он углавном био одсутан са тог подручја, да му је у лето 1992. године када је дошао кући са ратишта мајка рекла да је код њих долазила [REDACTED], њихова комшиница, која је мајка [REDACTED] и рекла да су одвели [REDACTED] од куће и да му се од тада губи сваки траг, да он касније није ништа чуо о томе како је нестао [REDACTED], нити се о томе распитивао, да су му познати Миланко Девић, [REDACTED], да су прва двојица његове комшије из села Пиштанице, а да је трећи из Санице, да зна да су били ангажовани у Војсци Републике Српске јер их је виђао у униформама и пушкама у селу и код његове куће, да не зна тачно у којој су јединици Војске Републике Српске били, да мисли да су били припадници 17. кључке бригаде, да је чињеница да су се Муслимани из околних села већим делом иселили 1992. године, да су вршени претреси њихових кућа пре иселења од стране Војске Републике Српске са намером проналаaska оружја, да су неки Муслимани из околних села одвођени у логор, да је на подручју на коме је он живео деловала једна војна јединица Војске Републике Српске - интервентни вод, да он те војнике није знао, иако их је виђао, осим [REDACTED] из Горње Санице, да их је било десетак, да су били смештени у кући [REDACTED] која се налазила у селу Пиштаница са десне стране реке Санице, да је та јединица била све до краја 1992. године ту стационарана, а да му није му познато ко је био командир те јединице.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 11.01.2017.године навео да остаје при исказу из претходног поступка од 04.08.2011. године, да је за случај [REDACTED] чуо од своје сада покојне мајке када је дошао са ратишта са Купреса, која му је рекла да је мајка [REDACTED], коју су они звали [REDACTED], долазила код ње и питала за несталог [REDACTED], да ли она можда нешто зна о њему, да је та жена долазила код његове мајке јер је пре рата ту била кафана у коју су често људи навраћали, а међу њима и [REDACTED], да он познаје окривљеног Миланка Девиха као комшију, који је долазио у његову кафану, да је радио у Словенији, али да је викендом навраћао у кафану када дође из Словеније, да познаје и [REDACTED] из Пиштанице, односно из истог села из кога је и он, да се током рата врло ретко виђао са Миланком Девихем и [REDACTED] јер су били у различитим јединицама, да им се времена која су проводили на одсуству нису поклапала, да је за време трајања рата кафана „Стара воденица“ била затворена, да су у кафану пре рата навраћали Миланко Девих, [REDACTED], односно његови синови, да се дешавало да у исто време буду у кафани, односно да свако седи са својим друштвом за својим столом.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу у претходном поступку дана 19.05.2015. године навео да је пре рата живео у насељу Хрустово у породичној кући са женом, родитељима, братом и две сестре, да је у саставу куће држао трговину мешовите робе, да је до маја месеца 1992. године био код куће када су дошли припадници српске војске и одвели га од куће у Томину, где је као и остали био затворен у приватним кућама и где је провео око месец дана, да је потом транспортован за Мањачу са још заробљених Муслимана, да је познавао [REDACTED], као грађевинског радника који је радио у Словенији и који је живео у суседном селу, да су се пре рата виђали и ноздрављали, али да нису били кућни пријатељи, да му лично ништа није познато о околностима одвођења и нестанка [REDACTED], да је све што зна, касније сазнао из приче свог стрица [REDACTED], који је умро у децембру месецу 2007. године, а који му је причао да се крио у шуми која је преко пута реке Санице, да су се заједно са њим крили [REDACTED] те да су њих четворица једном приликом прелазили реку Саницу на делу који се зове Опачац, преко камене уставе на реци, која је иначе и раније служила за прелазак Санице, када је био низак водостај, а која дође после првог тунела и да је тада у реци на устави било мртво тело [REDACTED], које вода није пренела преко уставе, већ је тело било закачено за камење, да су [REDACTED] тело оставили у води и отишли јер нису имали времена да тело покопају.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 11.01.2017.године навео да остаје при исказу из претходног поступка од 19.05.2015. године, да му је једном приликом његов стриц [REDACTED] рекао да је видео тело погинулог [REDACTED] када је прелазео реку Саницу на месту које се зове Опачац, да је његова кућа у односу на кућу сада покојног [REDACTED] удаљена километар и по до два, да су у питању суседна села, да му је познато и где се налази [REDACTED] млин, односно да се налази на самој реци Саници.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу у претходном поступку дана 19.05.2015. године навео да је пре рата живео са оцем, мајком и млађим братом у насељу Језерци, да је пред рат радио у Словенији, у Љубљани на железници, да је пре

почетка рата за Бајрам дошао кући и да више није могао да се врати у Словенију, да је у периоду пролеће - лето 1992. године боравио у породичној кући у насељу Језерци, када је у месецу априлу 1992. године одведен из куће од стране припадника српске војске у насеље Томина, где је заједно са осталим приведенм Муслиманима био затворен по муслиманским кућама, да је ту провео око месец дана, да је потом на пар дана одведен у логор Кринк у Санском Мосту, да је почетком јуна месеца био одведен на Мањачу, где је остао до 26.12.1992. године, када је преко Црвеног крста отишао за Карловац, да је познавао [REDACTED] јер су из суседних села, да је познавао и његове синове, да је радио у Словенији у грађевинској фирми, да му лично ништа није познато о околностима одвођења и убиства [REDACTED], да је све оно што зна чуо из прича других људи, тачније од комшије [REDACTED], званог [REDACTED], са којим се срео 2006. године први пут након рата, да су се кроз причу дотакли ратних дешавања, да му је [REDACTED] тада рекао да се једно време са мештанима скривао по шуми око Санице, да је видео мртво тело [REDACTED] у реци Саници, на подручју званом Опачац, у делу реке Санице, где се налази камена брана, на којој се тело и зауставило, да брана дође после првог тунела, да су тада са њим били и исто видели [REDACTED] [REDACTED]ћ, као и да су сви они нађени касније мртви.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 11.01.2017. године навео да остаје при исказу из претходног поступка од 19.05.2015. године, да је чуо да је [REDACTED] убијен, али да не зна ко га је убио, да му је то рекао [REDACTED] који је његово тело видео у реци Саници, којом приликом су били присутни још тројица људи, од којих су сва тројица погинула током рата, и то [REDACTED] видео у селу по повратку из логора, који му је тада и рекао да је видео тело мртвог [REDACTED]

Сведок [REDACTED] је у свом исказу у претходном поступку дана 06.09.2012. године навео да је пре рата у Босни и Херцеговини живео у породичној кући својих деде и бабе у месту Доња Саница, у засеоку Дубајићи, општина Кључ, да је на почетку рата 1992. године био ангажован у војној полицији Војске Републике Српске, чије је седиште било на Ланишту, где је било и седиште инжењерије Војске Републике Српске, да је у војној полицији остао до краја јуна месеца 1992. године, што се поклапа са догађајем који се десио у месту Велагићи код Кључа, када је у том селу код старе школе у току ноћи побијено стотинаест или стоосамнаест људи, цивила муслиманске народности који су побегли од својих кућа приликом чишћења терена и војних дејстава, а предали се интервентном воду Републике Српске, где су били смештени у тој школи, да се после полиције где је био ангажован, вратио у своје место и избегавао да иде у војску, да је за време док је био код куће четири до пет месеци био притворен због страхања муслиманског становништва и одузимања путничког моторног возила на Велагићима које је нашао у муслиманској напуштеној кући и довезао себи у Саницу, да је у војном затвору Другог крајишког корпуса у школи у Дрвару био притворен нешто више од месец дана, да је то било време када су се десили злочини у селу Биљани, општина Кључ. Даље је навео да није лично присуствовао убиству [REDACTED] из Доње Санице, засеока Шљивари, да су његова прва сазнања да се то десило била након што је добио позив од Специјалног суда у Београду да се јави ради испитивања, да

је пре него што је отишао на суд нашао адвоката, да му је по одласку у суд речено да се у вези тог злочина води истрага, да је он у том предмету осумњичен заједно са Миланком Девећем и [REDACTED], да је негирао своје учешће у том догађају, да је могуће да су га људи заменили са неким, пошто је у то време возио мотор, а возили су га и многи други, да је у то време возио мотор „MZ 251 cubik“ са „Suza“ резервоаром, металик-сиве боје са хромираним виљушкама, који је био новије производње. Даље је навео да га је врло погодило када је сазнао шта му се ставља на терет јер у томе није учествовао, па се лично ангажовао у покушају да пронађе Миланка Девећ, за кога је знао да је у Србији, да види због чега је он повезан са њим и [REDACTED], да је Миланка Девећ и [REDACTED] познавао добро, да су они из села Пиштаница, Доња Саница, општина Кључ, да се пре и у току рата није са њима дружио јер је он са другог краја Горње Санице, да му је познато да су Миланко Девећ и [REDACTED] били припадници Војске Републике Српске у кључкој бригади, да их је виђао по Саници у војничким униформама, наоружане аутоматским пупкама, да се сећа се да је Миланко Девећ носио дужу косу са извученим реповима, да је возио коњска кола, да је долазио пред кафану, па када се напије и крене кући седао је на запрегу, да је знао да опали метак у ваздух, да је преко људи у Београду дошао до броја телефона Миланка Девећа и тражио да се састане са њим, да му је Миланко рекао да је и он добио позив за Београд, али да није ишао, да је том приликом тражио од Миланка да дође на суд и да да изјаву, како он нема ништа са тим догађајем, односно да каже истину, да му је Миланко Девећ рекао да нема проблема, да ће се он јавити суду и да од тога нема ништа, да ће на суду дати изјаву да он њега уопште и не познаје. Сведок је такође навео да није истина да га не познаје, да се познају од раније, да је са њим контактирао, што се може се лако утврдити јер су разговарали путем мобилних телефона, на његов број 00381-64-361-1057, чији број и сада има укупан укуцан у свом мобилном телефону, да након тог разговора није имао мира, јер се није могао да се помири са чињеницом да му се тако нешто ставља на терет, па је одлучио да дође у Босну, како би пронашао [REDACTED] и да њега увери да каже шта се стварно десило и да он тада није био са њима, да је [REDACTED] пронашао преко свог рођака [REDACTED], који живи у истом делу града Приједора, у насељу Комјеница, где живи и [REDACTED], да је са [REDACTED] отишао у кафић, како би поразговарали и рекао му због чега је дошао из Београда, да се води истрага против њих тројице због убиства [REDACTED] из Доње Санице, да је, док му је он све то говорио, [REDACTED] држао главу оборену испред себе, махао главом горе-доле и деловао забринуто, да није био изненађен оним што му је рекао, да је тек када га је питао да ли зна да ли је то Девећ Миланко урадио, мислећи на убиство за које се терете, [REDACTED] је потврдно мрдао главом горе-доле, говорећи тихо: „Знам ја, то је Миланко урадио“ да га је потом питао да ли би отишао у полицију Сански Мост да каже да он није био са њима у Горњој Саници када се то десило, да је [REDACTED] рекао да ће ићи, да му је предложио да оду исти дан и да он то каже полицији, како би се све одмах решило, да је [REDACTED] на то пристао, да су истог дана аутом отишли у полицију Сански Мост код инспектора који води тај случај и објаснили му зашто су дошли. Сведок је даље навео да су се после тога колима вратили у Приједор, да је одвезао [REDACTED] кући и рекао му да га назове ако му нешто треба, да ће му помоћи, као и да се чује са Миланком Девећем ако може и да му сугерине да оде на суд и да да изјаву, да га је подсетио на један догађај када су за време рата у Босни и Херцеговини у месту Теслин град – Лички Осијек у

Лици, са њиховом јединицом били у испомоћи Војсци Републике Српске Крајине, да су једном приликом били присутни [REDACTED] и још неки из њихове јединице, када је [REDACTED] из Пиштанице пред свима рекао да је био присутан у Биљанима у основној школи, када им је Миланко Девих, након што је почињен масакр над већим бројем цивила муслиманске народности из тог села и након што је остало нешто старијих мушкараца муслиманске народности, који су били слабо покретљиви са штаповима и штакама, рекао: „Не бојте се ви ништа, хајте ви својим кућама, неће вам нико ништа“, те када су људи изашли, Миланко Девих је кренуо за њима и у њих испуцао рафал у леђа испред неких шљива и кукуруза, да се [REDACTED] смејао када су том приликом штаке које су носили ти људи, летеле у ваздух, када су они погођени падали на земљу, да је [REDACTED] лично посматрао тај догађај и све то кроз смех њима препричавао, да је подсетио [REDACTED] на тај догађај, настојећи да га увери да нема потребе да штити Миланка Девиха, јер доста људи зна шта је он радио у лето 1992. године у Биљанима према Муслиманима, да је [REDACTED] тада само ћутао, да је док су се возили према Приједору, [REDACTED] са свог мобилног телефона назвао [REDACTED] и почео да му прича да се враћа из Санице из полиције и да иде заједно са њим, да је то везано за убиство из рата у вези Девиха, да се разговор између њих убрзо и завршио, да се после тога вратио у Београд и више пута контактирао са Миланком Девихем, да је му је настојећи да се са њим нађе и рекао му да је био са [REDACTED], да му је он одговорио: „Добро, видећемо, јавићу му се“ да се сећа да га је тражио Миланко Девих, како би се састао са његовим адвокатом код неке амбасаде у Београду, али да он није имао времена и није могао да оде, да је још једном звао Миланка Девиха док је радио на Златибору као грађевински радник, да му скине рекламу од теретане коју је имао у Спортско-рекреативном центру „Златибор“ и да му је некако донесе за Београд, а све у циљу како би се са њим састао, да му је он одговорио да ће видети, али да то није урадио, да је након тога, у више наврата покушао са њим да оствари контакт, али му се није јављао на телефон, да је са Миланком Девихем први контакт остварио преко [REDACTED], званог [REDACTED], који је такође оптужен за ратне злочине против цивилног становништва у Бихаћу за убиство [REDACTED] који је становао код Ветеринарске станице у Саници. Даље је навео да су момци из Пиштанице били доста повезани између себе и одвајали се од других из Санице, како пре рата, тако и у току рата, да му је познато шта се дешавало у Саници у лето 1992. године, да су људи убијани, да су у тим злочинима учествовала управо лица са тог подручја, да му је познато да је [REDACTED] у то време био председник Српске Демократске Странке Месне заједнице Саница и да је држао састанке у Пиштаници, да је циљ био да се убијају групе Муслимана у Саници, како би се створио страх код њих и како би се натерали да се исељавају, а што се на крају и десило, да мисли да [REDACTED] и Миланко Девих, знају доста један о другом из ратног периода, када је било злочина по Доњој Саници, да знају доста и о злочинима других лица из села Пиштаница, те да из тог разлога неће да говоре један о другоме, да му је Миланко Девих рекао да је све то открио [REDACTED], који се налази на издржавању казне затвора због ратног злочина.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 21.10.2016. године навео да остаје при исказу датом у претходном поступку дана 06.09.2012.

године, да је добио позив да се јави Специјалном тужилаштву за ратне злочине у вези истраге која се води против њега, а у вези смрти [REDACTED], да се уредно јавио на позив, да је дао изјаву по замолници Тужилаштва Републике Босне и Херцеговине, да је касније самоиницијативно отишао у Тужилаштво у Бихаћ, да се јавио надлежном тужиоцу, како би видео због чега се води истрага против њега, да му је један човек укратко објаснио да је он окривљени и да му је стављено на терет да су заједно урадили неко дело, он, Миланко Девић и [REDACTED], да га је том приликом тужилац замолио да дође у Београд са Миланком Девићем или са [REDACTED], након чега је преко рођака ступио у контакт са [REDACTED], срео се са њим и замолио га да оде са њим у Сански Мост и да да изјаву да он нема никакве везе са предметним догађајем, да је након тога [REDACTED] са њим отишао у полицију, где је био и државни тужилац, да је дао изјаву и рекао да [REDACTED] нема везе са предметним догађајем, након чега је поступак против њега обустављен, да му је при повратку из Санског Моста [REDACTED] поменуо и окривљеног Девића у контексту да Шобот зна да је он то урадио и да не зна шта да ради и да он није био ту, на шта му је [REDACTED] рекао „Види, ово је озбиљна ствар, није шала, истрага се води против мене, ја не знам ко је то урадио и не интересује ме и не улазим у те ствари, али нити сам видео, нити сам био очевидац, нити посредно, ни непосредно учествовао у том, али размишљај о томе, имаш двоје дјеце, шта ћеш, како ћеш, ја ти савјетујем да се чујеш.“ Даље је навео да је пробао да дође у контакт и са Миланком Девићем тако што га је контактирао преко телефона, да му је Девић рекао да ће заједно са адвокатом доћи испред америчке амбасаде, где су се договорили да се нађу, али да се никада није појавио, да је у том телефонском разговору тражио од Миланка Девића који налазио на Златибору, да му скине рекламу која се налазила на његовој теретани на Златибору и да му је пошаље за Београд, али да наведена примопредаја никада није извршена. Даље је навео да се не зна добро са Миланком Девићем, да га зна на „здро-здро“, да је то познанство настало почетком рата 1992. или 1993. године, да су се упознали у Горњој Саници, где је постојао један месни кафић у који је војска долазила, када се налазила на допусту или слободним викендима, да је његово војно ангажовање током рата најпре било у војној полицији на Велебићима, да се након што је наведена јединица расформирана налазио у истржном затвору у Бања Луци месец дана, да је касније прикључен 17. лакој пешадијској бригади Кључ, да је био стациониран на бихаћком ратишту, да је [REDACTED] познавао исто као и Миланка Девића, да га је упознао током рата, да [REDACTED] није познавао, да му је Богдан Шобот када се видео са њим помињао Миланка Девића у контексту да он зна ко је то урадио, односно да је Миланко Девић то урадио, да он не зна шта да ради, да је [REDACTED] током вожње са њим позвао [REDACTED], свог брата од ујака, телефоном и након разговора рекао: „Ма, знам ја ко је то урадио“, да га је он потом питао „Ко је, је ли Миланко?“, он климнуо потврдно главом, да је помињао да су критичном приликом били присутни [REDACTED], његов брат од ујака, Миланко Девић и још једно лице које се презива [REDACTED], да се пред Судом у Бихаћу води кривични поступак против [REDACTED], за исти овај догађај, у коме је он давао исказ у својству сведока.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 03.04.2017. године навео да му није ништа познато о ангажовању Миланка Девића, кога иначе познаје, током рата у Босни и Херцеговини, да је радио у Словенији све време рата, да

ништа не зна о смрти [REDACTED], нити је о томе нешто чуо, да је отишао у Словенију маја месеца 2002. године и да се кући није враћао четири и по месеца, да је први пут из Словеније дошао у општину Кључ октобра месеца 2002. године, да је његова породица живела у Босни и Херцеговини, троје деце и стари родитељи, да нема никаквих сазнања о околностима нестанка и смрти [REDACTED], да познаје [REDACTED], али да га је слабо виђао јер су њихове куће удаљене више од два и по километра, да је Миланка Девића виђао пред рат у Словенији, јер је био тамо на школовању, али да га од тада није виђао, све до пре месец дана, да познаје [REDACTED], који је такође радио у Словенији, да га је кроз путовање знао, али да се нису дружили, да га је [REDACTED] једном приликом срео у Словенији, у Целју 1993. или 1994. године и занимао се за убиство свога оца, али му је он одговорио да ништа о томе не зна, нити је било шта чуо. Сведок је истакао да је у Словенију на рад отишао 1972. године, да је тамо радио све до 2013. године када се се пензионисао. На посебно питање да ли му је познато када је био рат у Босни и Херцеговини, сведок је изјавио да не би знао да одговори.

Након што је сведоку [REDACTED] предочен исказ сведока [REDACTED] у делу у коме је навео да му је [REDACTED] рекао да не треба да тражи свог оца [REDACTED], јер није жив, да је одведен од своје куће, убијен на висећем мосту на реци Саници у месту званом Поткоса, исход првог тунела и да га је убио Миланко Девић, који му је пуцао у леђа на самом мосту, сведок [REDACTED] је изјавио да он не зна то. На питање да ли је [REDACTED] рекао да нема потребе да окреће главу од њега и да му ништа лоше није учинио, сведок [REDACTED] је изјавио да му ништа од тога није познато.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 03.04.2017. године навео да је са Миланком Девићем био у истој јединици од 05.05.1992. године до краја рата, да су у мају месецу 1992. године отишли у Доњи Вакуф где су били ангажовани преко 30. дивизије до краја августа месеца 1992. године, када је комплетна јединица пребачена у 17. бригаду, да су он и Миланко Девић из истог села, да су генерацијски блиски и да се познју од малена, да је он касније отишао у средњу школу у Сарајево, а Девић у Словенију, да се после тога нису често виђали, да је први пут био мобилисан 1991. године у децембру месецу од стране Југословенске народне армије и распоређен у 122. бригаду, да је јединица у којој се налазио од 05.05.1992. године током јула месеца била ангажована на Кошћанима у Доњем Вакуфу, да је непосредни командир те јединице био [REDACTED], а да је Миланка Девића тада виђао у јединици. Сведок је првобино навео да је у јуну месеца био на боловању, до средине јула месеца 1992. године када се вратио у своју јединицу, да на редовно одсуство никада није ишао кући, нити зна да је ико ишао, да познаје [REDACTED], јер су из истог села, да он није био са њима у истој јединици, али да су после били у истој бригади, када је њихова јединица прешла у 17. кључку бригаду, да оштећеног [REDACTED] по имену не познаје, али да постоји могућност да га је виђао јер је живео у суседном селу. Сведок [REDACTED] је потом навео да је био рањен крајем месеца маја 1992. године, да је цео јуни месец и почетак јула провео код куће на боловању, да је рањен на територији села Кошћани, да га је закачила мина, али да нема никакву медицинску документацију о том рањавању, да је том приликом лакше рањен и да му се набио песак с леве стране тела, односно да је имао проблема са слухом и да месец дана није чуо. Додао је из

болнице дошао кући 29. или 30. маја 1992. године, да се у јединицу вратио 10. или 15. јула исте године, али да се не сећа тачно датума.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 03.04.2017. године изјавио да је био ангажован у војсци од септембра месеца 1991. године до краја рата, да је Миланко Девић био касније ангажован, али да нису били у истој јединици, да је у почетку био ангажован у бањалучкој јединици, у инжењерији, други велики ОКБ, а од маја месеца 1992. године у Другом батаљону 17. Кључка до краја рата, да је рањен у сектору Пиштанице као деминер, да је наставио лечење у Петровцу, у Бања Луци и на ВМА, да познаје [REDACTED] јер су били заједно у чети, само у другом воду, да током рата није видео заједно [REDACTED] и Миланка Девића, да [REDACTED] не познаје, да је рањен дана 13.06.1992. године, да је на лечењу био до октобра месеца 1992. године на Војномедицинској академији, да је приликом рањавања био у саставу 17. Кључке бригаде-Други батаљон, а да се током 1992. године није виђао са Миланком Девићем. Сведок [REDACTED] је у свом исказу даље навео да познаје [REDACTED], а потом да га не познаје, да је он мислио на [REDACTED] док за [REDACTED] не зна да постоји, да се по повратку са болничког лечења вратио у своју јединицу која је тада била ангажована на Бихаћу, на грмочко-грабешком платоу, да је у октобру месецу отишао за Теслинград, Лички Осијек, где су презимили до фебруара месеца, као и да Миланка Девића није видео од краја рата до фебруара месеца 2017. године.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 18.05.2017. године навео да је окривљени Миланко Девић био мобилисан у његовој јединици дана 12.12.1991. године у Западној Славонији, да се у мају месецу 1992. године његова јединица вратила на простор зоне одговорности 30. крајишке дивизије према Вакуфу, и Бугојну, на простор села Кошћане, где је јединица и остала базирана, где су остали до 30.08.1992. године, када су прешли у састав 17. лаке пешадијске бригаде Кључ, да је за време док је био под његовом командом Миланко Девић био сво време у јединици и није могао да је напусти, да се његова јединица бавила извиђачким пословима на том делу терена, да је први отпуст кући из јединице био почетком септембра месеца 1992. године, да је сваког јутра лично вршио смотру војника који су се налазили у бази, да је имао и евиденцију војника који су на извршењу борбеног задатка, да је он давао одобрење одсуства из јединице, да је његова јединица је бројада од педесет људи до сто педесет шест људи, односно да је то укупан број људи који је прошао кроз његову јединицу, да током трајања ратних дејстава његова јединица никада није била ангажована у реону Доња Саница, Пиштаница, нити је имала било какав инцидент са цивилним становништвом. Даље је навео да познаје [REDACTED] јер је био припадник његове јединице, да је он у јуну месецу 1992. године био рањен, да је добио пар гелера, али да се одмах након тога вратио у састав јединице, да су постојала строга правила на основу којих су се одобравала одсуства, у случају смрти члана породице, у случају теже повреде, односно рањавања у рату и трећи случај када је било организовано одсуство, тј. када се радило циркуларно о одређеним деловима јединице, да је Миланко Девић имао право да користи одсуство у септембру месецу 1992. године, да је током јула месеца 1992. године виђао Миланка Девића, свакодневно, да су војници сваки дан морали да буду постројени пред њим, како би прегледао борбену готовост, те да је он нон-стоп био са њима, да су његови војници, када су били смештени у бази били распоређени по викендицама, да нико

без његовог одобрења није могао да изађе, ни да уђе у базу, да он никада није чуо за [REDACTED], да је водио евиденцију о одсуствима из јединице, али да му је наведена евиденција у току рата уништена, тако да је не поседује.

На основу одредбе члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП у вези члана 405 ЗКП, суд је донео решење да се изврши увид у записник о испитивању [REDACTED] који је дао у својству сведока пред Кантоналним судом у Бихаћу у Федерацији Босне и Херцеговине дана 11.01.2017. године, имајући у виду да је [REDACTED] саоптужен за исто кривично дело за које се пред овим судом води кривични поступак против окривљеног Миланка Девића. Наиме, како је вођење кривичног поступка против окривљеног Миланка Девића преузето од Босне о Херцеговине, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву, а због истог догађаја због кога је вођен и кривични поступак пред надлежним органима Босне и Херцеговине, то је суд сходно одредби члана 47 став 3 Закона о међународној правној помоћи нашао да је процесна радња која је предузета према прописима државе молиће Босне и Херцеговине изједначена са процесном радњом предузетом према прописима Републике Србије, будући да иста није противна основним начелима домаћег правног поретка и међународним стандардима о заштити људских права и основних слобода. Наиме, суд је нашао да ова доказна радња није у супротности са основним начелима домаћег правног поретка јер и Законик о кривичном поступку који се примењује у Републици Србији познаје могућност сведочења од стране лица које је било окривљени, а потом осуђени у кривичном поступку, уколико је значај исказа осуђеног за доказивање кривичних дела из члана 162 став 1 тачка 1 Законика о кривичном поступку, односно за кривично дело за које је посебним законом прописано да поступа јавно тужилаштво посебне надлежности, што је у конкретном случају кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у коме поступа Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије.

Чланом 274 став 2 Закона о кривичном поступку Федерације Босне и Херцеговине прописано је да ће судија, односно председник већа поучити оптуженог да може да да исказ у току доказног поступка у својству сведока и ако одлучи да да такав исказ биће подвргнут директном и унакрсном испитивању у смислу члана 277 тог закона, односно биће опоменут и упозорен у смислу члана 100 тог закона, као и да у том случају оптужени као сведок не полаже заклетву, да ће суд омогућити оптуженом да се у вези са тим својим правом претходно консултује са браниоцем, а уколико нема браниоца суд ће пажљиво испитати да ли му је бранилац нужен.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу датом дана 11.01.2017. године пред Кантоналним судом Бихаћ, Федерација Босне и Херцеговине навео да је пре рата у Босни и Херцеговини радио у Словенији на пословима керамичара, да је мобилисан у априлу месецу 1992. године, да је био у саставу 17. кључког батаљона у једној мањој јединици која се на почетку налазила у Горњој Саници у железничкој згради, где је била команда, да је командир чете био [REDACTED], а да је његова обавеза била дежурање, односно чување домаћинства, да је обилазио насеља која су се налазила у Горњој Саници, да је у саставу те јединице био у јуну и јулу месецу 1992. године, да се од бораца који су били у тој јединици сећа [REDACTED]

а, да је касније седиште јединице премештено у Кључ, да је тада први пут видео [REDACTED], који је дошао мотором, да је командир [REDACTED] рекао тада Миланку Девићу и [REDACTED] да оду у Доњу Саницу, да обиђу насеље и да неког од старијих особа приведу на разговор, да је и он пошао са њима, да је све време био са њима, да су привели једну особу из места Шљивари, и то [REDACTED], тако што су дошли до његове куће, повели га са њима и отишли заједно до кафане „[REDACTED] млин“, да су [REDACTED] заједно са [REDACTED] отишли кроз тунел према једном мосту, да је он остао у кафани да пије пиће и да је одједном чуо из тог правца пуцањ, да су се њих двојица, односно Девић и [REDACTED], вратили и рекли да им је [REDACTED] побегао, да су му они том приликом рекли: „Што знаш, кажи не знаш“, да су се потом вратили у команду, да је Девић рекао [REDACTED] да су нашли становника да га приведу, али да им је он побегао, да он том приликом командиру [REDACTED] није ништа рекао, да је после тога добио раздужење и отишао у Словенију на посао, да зна да је Миланко Девић био несташан, „на своју руку“, да је раздужење, између осталог, тражио и због тога што се прибојавао неких ствари, којих се и сада боји, а то су претње, да је тражио раздужење јер се бојао од Миланка Девића, да конкретном приликом није видео сам моменат када је пуцано, али да је чуо пуцањ и да о томе никада никоме није ништа причао, да се годину дана након одласка у Словенију вратио у Кључ, где је био мобилисан, да је и тада срео Миланка Девића, да између њих није било превише комуникације, да нису помињали догађај који се десио у селу Шљивари. [REDACTED] је такође навео да када су ишли у село Шљивари, он није имао на себи војну униформу, већ цивилно одело, да је код себе имао паповку пушку, а да су друга двојица, Девић и [REDACTED], имали аутоматске пушке, да су се кретали нормално путем, да су прошли поред куће [REDACTED], јер ту постоји врчица, односно ногоступ, да је критичном приликом моторићем дошао [REDACTED], који је сво време возио моторић, да су њих тројица водили Исмета испред себе ка Божином млину, да је [REDACTED] на себи имао радну униформу плаве боје, да је он остао у кафани, а да су њих двојица кроз тунел отишли заједно са [REDACTED], да су се након одређеног времена вратили и сели са њим у кафану и наручили пиће, да нису ништа између себе причали, јер није било потребе, да их је пићем служила мајка од [REDACTED], власника кафане, да је он познавао покојног [REDACTED], будући да је живео у суседном селу и да је пре рата радио у Доњој Саници, односно косио траву и вршио трактором све неопходне услуге, да су га и мала деца из Санице знала, да је тачно знао где се налази кућа [REDACTED] и да познаје [REDACTED], који је био припадник његове јединице.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 19.02.2018. године навео да нема никаква сазнања о догађајима који су се одиграли у јулу месецу 1992. године у селу Доња Саница, да није био на том подручју у том периоду, већ да се налазио у Словенији и у Новом Саду, да је у Словенији боравио у Копру, да не зна тачан датум доласка у Копар, да је тамо живео приватно, али да не може да се сети имена станодавца, ни адресе на којој је боравио, будући да је прошао дуг временски период. На питање колико дуго је живео у Копру, сведок [REDACTED] није одговорио. Изјавио је да се из Копра вратио 1994. године, да је током боравка у Копру радио у посластичарници, чији назив не зна, да је једним делом био учесник рата у Босни и Херцеговини, да се налазио на подручју Јајца и Бихаћа, да се у јулу месецу 1992. године налазио у Копру, да познаје Миланка Девића, да је једно време

са њим учествовао у рату, али да то није било у јулу месецу 1992. године, да је чуо за [REDACTED], али да га никада није лично упознао, нити је упознат како је он смртно страдао, да му није јасно ко њега уопште позива и из којих разлога да сведочи, да уопште нема потребе да га питају за тај догађај, да он није био тамо, нити нешто зна, да се овај пут одазвао позиву и да је његова прича завршена и да није дужан ништа да говори, односно да он „шутњом говори“.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 28.09.2018. године навео да је у другој половини јула 1992. године био у Словенији, у Копру, да познаје окривљеног Миланка Девића као првог комшију, да није био у Доњој Саници у јулу 1992. године, већ само пре ратних збивања, да није познавао [REDACTED], да не зна ко га је уопште позвао и питао да дође на суд, да њега не треба пуно питати, већ треба позвати [REDACTED], а не њега који „ни лук јео, ни лук мирисо“, да од њега не могу ништа сазнати и да је он већ добио шест година.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу на главном претресу дана 19.02.2018. године навео да се у јулу месецу 1992. године налазио на подручју бихаћког ратишта, да је био у саставу 17. нешадијске бригаде у Другом батаљону на подручју реона Грмуша, да је то била самостална јединица, чији је био командант чете и која је самостално деловала у саставу Трећег батаљона, да нема никаква сазнања о догађајима на територији Доње Санице у јулу месецу 1992. године, да му није познат [REDACTED], да је Миланка Девића срео на фронту у Западној Славонији, у саставу Пете козарачке бригаде, кључка јединица, која је била на том подручју у децембру месецу 1991. године, да Девића није виђао током јула месеца 1992. године, да га је последњи пут видео на бихаћком ратишту крајем 1992. или почетком 1993. године, када је прешао из Другог у Трећи батаљон, где је био помоћник команданта за безбедност, да су били заједно у саставу истог батаљона, а да је командир Миланку Девићу тада био [REDACTED].

Из Одлуке о проглашењу ратног стања објављене у „Службеном листу Републике Босне и Херцеговине“ број 7/92 од 20.06.1992. године утврђено је да је Председништво Републике Босне и Херцеговине на основу Устава Републике Босне и Херцеговине на седници одржаној 20.06.1992. године донело одлуку о проглашењу ратног стања на територији Републике Босне и Херцеговине.

Из Одлуке о укидању ратног стања објављене у „Службеном листу Републике Босне и Херцеговине“ број 50/95 од 28.12.1995. године утврђено је да је Председништво Републике Босне и Херцеговине, нолазећи од одредаба Општег оквирног споразума о миру у Босни и Херцеговини од 14.12.1995. године, донело одлуку о укидању ратног стања на територији Републике Босне и Херцеговине које је уведено Одлуком Председништва Републике Босне и Херцеговине од 20.06.1992. године.

Из фотодокументације Унско - санског кантона, Кантоналног министарства унутрашњих послова Бихаћ од 16.03.2011. године у предмету означеном као „Убиство [REDACTED]“ рута кретања доласка и одласка осумњичених, утврђено је да се у фотодокументацији налази укупно деветнаест фотографија, да

су на фотографијама од броја 1 до броја 6 прикази места где се налазио [REDACTED] испред породичне куће, одакле је запазио лица која су дошла, из ког су правца дошли и правца куда су отишли, да су на фотографијама од броја 7 до 9 прикази [REDACTED] који показује куда су се та лица кретала кроз гај приликом одласка у правцу засеока Шљивари, да су на фотографијама од броја 10 до броја 15 прикази [REDACTED] који се креће стазом којом су се та лица враћала када су присилно водили [REDACTED], да је на фотографији број 16 приказ [REDACTED] који руком показује правац којим су присилно одвели Исмета Шљивара, да су на фотографијама број 17 и 18 прикази [REDACTED] који показује правац из кога су се чули пуцњи након [REDACTED] и да је на фотографији број 19 приказ [REDACTED] који показује правац у којем се налазио „[REDACTED] млин“.

Из Извода из Матичне књиге умрлих Кантона Унско-санског, општине Кључ која се води за место Саница број 02/1-13-3-338/2015 од 08.05.2015. године утврђено је да је у Матичну књигу умрлих под редним бројем 30 за 2001. годину извршен упис смрти [REDACTED], рођеног 28.02.1940. године, да је као дан његове смрти наведен 19.07.1992. године, а као место смрти наведена Доња Саница.

Из Записника о изласку на лице места – локалитет насеље Доња Саница, Шљивари, општина Кључ, у предмету Тужитељства УСК Бихаћ, број Т01 0 КТРЗ 0003567 98, Сектора криминалистичке полиције број 05-04/03-5-245/15 од 18.05.2015. године, утврђено је да се дана 15.05.2015. године, на основу наредбе број Т01 0 КТРЗ 0003567 98 Тужилаштва УСК Бихаћ, изашло на лице места поводом кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 преузетог КЗ СФРЈ, да су на локалитету били присутни тужилац Тужилаштва УСК Бихаћ – Јасмин Месић, самостални истражитељ СКП МУП у СК Бихаћ Енвер Бегић, криминалистички и КДЗ техничар Мехо Скалић, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], да је у истом констатовано да се крећући се магистралном цестом М-5 из Бихаћа у смеру Кључа, пре насеља Будин Хан, скреће лево на регионалну цесту и наставља кретање у смеру насеља Саница, а по изласку из насеља Биљани, долази се до бензинске пумпе и раскрснице, где се лево одваја цеста за Горњу Саницу, а десно се одваја цеста за Доњу Саницу, да се крећући се у смеру Доње Санице долази до раскрснице где се лево одваја цеста на правцу Доња Саница (Башићи, Шљивари, Боснићи, Језерци) – Врхпоље - Сански Мост, а десно се одваја цеста која иде упоредо са коритом реке Санице, да је у насељу Шљивари, да је [REDACTED] на лицу места показао локацију породичне куће, локацију [REDACTED]

[REDACTED] локацију дрвеног моста преко реке Санице, локацију првог тунела, локацију бетонских остатака моста преко реке Санице који је био прелаз за село Пиштаница, макадамски пут према купалишту званом Опачац, камену брану на реци Саници у подручју званом Опачац, да је у насељу Башићи [REDACTED] показао локацију куће [REDACTED] на којој се налазио у време догађаја, пешачку стазу поред гаја званог Храсник, долину реке Санице, локацију „Божине кафане“ и млина, улицу кроз насеље Башићи и пешачку стазу, која из насеља Башићи иде у смеру „[REDACTED] кафане“ и млина.

Из Дописа Административне службе Општине Рибник, Одељења за општу управу, Одсека за борачко-инвалидску заштиту број 03-83-7/15 од 25.05.2015. године утврђено је да је Миланко Девих, рођен 17.09.1962. године био војно ангажован као припадник Војне поште 7286 Кључ у периоду од 27.05.1992. до 20.03.1996. године, а да се Богдан Шобот, рођен 01.06.1959. године не води у евиденцији одсека.

Из Извода из Матичне књиге умрлих, Унско - санског кантона, општине Сански Мост, која се води за место Хрустово 05-13-3-1130/2015 од 25.05.2015. године утврђено је да је под редним бројем 2 за 2008. годину извршен упис смрти [REDACTED] рођеног дана 02.01.1966. године у Хрустову, а да је као дан његове смрти наведен 14.12.2007. године.

Из Пресуде Кантоналног суда у Бихаћу број 01 0 К 011055 16 К од 10.02.2017. године, која је преиначена пресудом Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине број 01 0 К 011055 17 Кж од 13.03.2018. године, утврђено је да је [REDACTED], оглашен кривим што је у току рата у Републици Босни и Херцеговини за време оружаног сукоба између Армије Републике Босне и Херцеговине и Војске Републике Српске, у својству припадника Војске Републике Српске, поступао супротно одредби члана 3 став 1 тачка а) Женевске конвенције о заштити цивилних особа за време рата од 12.08.1949. године, тако што је у другој половини јула 1992. године, у поподневним сатима, заједно са Девих Миланком и још једним непознатим припадником исте војске, наоружани аутоматским пушкама и обучени у војне униформе, дошли до породичне куће [REDACTED] у насељу Доња саница, заселак Шљивари, општина Кључ, да би потом ушли у унутрашњост исте и на силу извели [REDACTED], којег су уз претњу оружјем одвели до локалитета „[REDACTED] млин“ у Доњој Саници, непосредно уз реку Сапицу, где су, у намери да га лише живота, у истог испуцали више метака, услед чега је [REDACTED] од задобијених повреда преминуо, а његово тело бацили у реку саницу, које до данас није пронађено, те је за време рата у БиХ, кршећи правила међународног права, заједно са другим лицима, извршио убиство јениог цивила, бошњачке народности, чиме је је починио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 преузетог Кривичног закона СФРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година.

Из одбране окривљеног Миланка Девиха утврђено је да познаје [REDACTED], који је родом из његовог села, да познаје [REDACTED] из основне школе, да су радили заједно у Словенији, да му је познато где се налази место Доња Саница, да је то место од његовог родног места Пиштаница удаљено око три до три и по километра, да је током одсуства одлазио у Пиштаницу у униформи и са собом носио аутоматску пушку.

Из исказа сведока – оштећеног [REDACTED] датог на главном претресу утврђено је да је пре рата живео у Цељу у Словенији, да је за смрт свог оца [REDACTED] сазнао од своје мајке [REDACTED] у другој половини августа месеца 1992. године, да му је мајка испричала да је његов отац [REDACTED] убијен, да су је једног дана у другој половини јула месеца, пошто је она била болесна, његов отац и братовљев син [REDACTED] запрежним коњским возилом одвезли доктору, да су

се вратили кући, а да су након сат или два времена, дошла два лица која су док су прилазила кући почела да пуцају кроз прозоре по кући, потом су ушла у кућу, да су пуцали по кући, да су његову мајку затекли како лежи болесна на кревету, а његовог оца [REDACTED] су извели напоље и одвели, да су му о том догађају и одвођењу његовог оца причали и мештани који су све то гледали, а да му је [REDACTED] рекао када су се видели у Травнику у августу или септембру месецу 1992. године да су он и још тројица мушкараца, и то [REDACTED] о, на локацији Опачац приликом преласка реке испод бране видели мртво тело, да је [REDACTED] узео грану, преврнуо тело и видео леш његовог оца [REDACTED].

Из исказа сведока - оштећеног [REDACTED] утврђено је да је током рата у Босни и Херцеговини живео у Словенији, да му је брат телефоном рекао да им је отац убијен и да је њихова мајка [REDACTED] кренула за Словенију конвојем, да је у Загребу сачекао мајку која му је рекла да су у јулу месецу 1992. године у јутарњим сатима, она и његов отац [REDACTED] отишли коњским колима којим се управљао [REDACTED] у месну амбуланту у Доњој Саници, да су по повратку кући истог дана наишла три наоружана војника који су почели да пуцају по њиховој кући, да су у кућу ушла двојица, која су извели на силу његовог оца [REDACTED], да га воде на испитивање, да су кренули према кући [REDACTED], а да су његовог оца одвели низ гај према засеку Пашићи и у правцу Божиног млина, где му се губи сваки траг.

Из исказа сведока [REDACTED] датог на главном претресу утврђено је да је једног дана половином јула месеца 1992. године био напољу са својом мајком [REDACTED], да је у кући живео са мајком и два млађа брата, да су у једном тренутку видели да пролазе три војника, од којих је један ишао мотором, да су се упутили у смеру ка селу Шљивари, које се налази изнад њихове куће, ваздушном линијом удаљености око пет стотина метара, да су ти војници били униформисани и наоружани, да су скренули ка селу Шљивари, да је мотор био остављен на зиду једне куће, да се након петнаест минута чуо рафални пуцањ више пута, да је након тога уследило затишје, да су се после краћег времена ти исти војници враћали из правца у ком су отишли и водили његовог стрица [REDACTED], да је [REDACTED] ишао испред њих, да су они имали унерене аутоматске пушке према њему, да је међу тим војницима препознао Миланка Девића и [REDACTED], да је [REDACTED] био обучен у радно одело, фирме „Gradis“ Цеље, да су војници који су га водили имали уперене пушке њему у леђа, да је [REDACTED] покушавао да дода неки папир њему и његовој мајци, да је чуо речи једног од војника који је рекао да му то више неће требати, да трећег војника није познавао, да је он наставио да их прати погледом све до места док нису замакли ка ливади која води ка насељу Склоп, где је „[REDACTED] млин“, да је након што су замакли чуо пуцањ из правца „Божиног млина“, да познаје Миланка Девића, јер је долазио у њихово село на купалиште и у кафану, да су се познавали и међусобно поздрављали.

Из исказа сведока [REDACTED] датог у претходном поступку утврђено је да је у току рата живео у Доњој Саници у породичној кући његовог оца [REDACTED], са мајком [REDACTED] и браћом [REDACTED], да је једног дана у другој половини јула месеца 1992. године, око десет часова његов

брат [] коњским колима одвезао стрину [] у амбуланту у Горњој Саници јер је [] била тешко болесна, да их је видео када су прошли путем поред њихове куће, да их је након два сата видео да се враћају, да је касније чуо звук мотора, да је кроз прозор видео униформисаног непознатог човека, који је о рамену држао аутоматску пушку и његову мајку која му се обраћала, да јој је тај човек нешто одговарао, да је убрзо затим мајка ушла у кућу и рекла да није поштар, већ војник, да је војник наставио да вози мотор, да је након сат времена, када се опет налазио поред прозора, видео да путем иду три наоружана војника у шареним униформама, који су држали аутоматске пушке у рукама, уперене у правцу његовог стрица [], који је ишао између њих, да је стриц био обучен у плаво радничко одело, које је некада носио приликом рада у грађевинској фирми у Словенији „Gradis“, да је држао у руци неке папире које им је показивао, да је пролазећи поред њихове куће гледао у правцу куће, да је приликом проласка препознао једног од та три војника, и то Миланка Девиха из Пиштанице, села које се налазило недалеко од њиховог, да је Миланко Девих често долазио код њиховог оца и брата пре рата, да су се стално дружили, да му је познато и да се Миланко Девих дружио са његовим стрицем [], сином његовог старијег стрица [], да је видео да су се упутили низ пут поред њихове куће и отишли у сокак звани Греда, да се тим путем иде преко ливаде у правцу „[] кафане“, да је након двадесет до двадесет пет минута, од када су та три војника са његовим стрицем отишла чуо пуцањ који је долазио из правца „[] млина“.

Из исказа сведока [] утврђено је да је пре рата живео у породичној кући у месту Доња Саница, да је у другој половини јула месеца 1992. године био у кући када је његов стриц [] дошао да му позајми коња и коњску запрегу да своју жену [] одвезе у амбуланту у Горњој Саници, да је он са стрицем [] кренуо у Горњу Саницу, да су се вратили из Горње Санице, да је распремио коња и приметио два наоружана војника у војним шареним униформама која су ишла пешице, од којих је један био виши и висок око сто осамдесет центиметара, да је након што је приметио њих двојицу, чуо звук мотора, који је потом и видео, да је био мали мотор марке „Tomos“ на коме се налазио војник у униформи са аутоматском пушком, да је паркирао мотор на супротну страну од њихове куће уз зид [], да су се упутили пешачком стазом узбрдо према засеоку Шљивари, да је после двадесетак минута до пола сата (извесног времена) док се налазио у кући у дневном боравку кроз прозор видео да низ село иде његов стриц [] у плавом радничком оделу и наранџастим натписом „Gradis“, да су за њим ишли војници, да су се двојица војника упутила са његовим стрицем пешачком стазом која води према Божином млину, да је трећи војник мотором којим је дошао отишао, да је причао са својим укућанима, који су му рекли да су међу војницима препознали Миланка Девиха, којег је познавао његов брат [], да су се након краћег времена чула три пуцња из правца Божиног млина.

Из исказа сведока [] утврђено је да је једног дана половином јула месеца 1992. године била испред своје куће са сином [] и видели да сеоским путем у правцу њихових кућа долазе три војника у војним шареним маскирним униформама из правца пута Саница – Сански Мост, који су у рукама имали

аутоматске пушке, да је један од њих дошао мотором и паркирао га уз потпорни зид куће [REDACTED], да су прошли поред њихове куће и отишли у правцу села, да су након пола сата до четрдесет минута из правца села поново наишла та три војника и са собом водила њеног девера [REDACTED], да су држали уперене пушке у њега, да је Исмет био обучен у радно одело плаве боје са натписом „Gradis“, да је приликом проласка поред њихове куће видела да је [REDACTED] из предњег цена извадио бели папир, да је чула да му та три војника наређују да остави папир, да су га војници одвели преко ливада званих Шупља греда у правцу [REDACTED] млина, да је после петнаест до двадесет минута чула пуцњаву која је долазила из правца [REDACTED] млина.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је дана када се одиграо спорни догађај њен комшија [REDACTED] водио своју болесну супругу код доктора коњским колима, да је након тога кроз прозор куће видела да из шуме излазе три наоружана војника Републике Српске, који су се кретали у правцу куће њиховог [REDACTED], да је након кратког времена, док се и даље налазила на прозору, видела да ти исти војници иду у правцу њихове куће и са собом воде комшију [REDACTED] који је ишао између њих, да су држали уперене пушке у њега, да су дошли пред њихову кућу, тако што су ушли у њихово двориште, да је један од тих војника ушао на врата и рекао јој да ће [REDACTED] ићи са [REDACTED] на неко испитивање код [REDACTED] млина и гостионе, да му је он рекла да је њен супруг [REDACTED] слеп, да је војник наредио да га спреми и да ће га водити, да је спремила [REDACTED] да га изведе ван куће и том приликом видела још двојицу војника, да је једног од њих је препознала као Миланка Девића, кога је познавала из виђења, да зна да је он из Пиштанице, села које се налази до њиховог села, да је чула да један од тих војника пита [REDACTED]: „Да ли ћеш ти сведочити да је [REDACTED] слеп?“, након чега је [REDACTED] то потврдио и онда су се упутили из правца из ког су дошли, да зна да су отишли низ гај, водећи [REDACTED] у кога је било уперено оружје, а да је након пола сата до са, чула пуцњаву из правца где су одвели [REDACTED].

Из исказа сведока [REDACTED] датог на главном претресу утврђено је да је половином јула месеца 1992. године био са мајком, братом и две сестре у породичној кући када је зачуо глас „Газда, отвори врата“ да је његова мајка изашла и отворила врата, да јој је било наређено да сви изађу из куће, да су приликом излажења из куће препознали Миланка Девића и [REDACTED], који су им рекли да морају да прегледају кућу, а након што су исту прегледали, питали су га: „Откуд ти ту, нас такви туку на Биџићу“ да су потом наредили да мајка, две сестре и брат уђу у кућу, а да он остане на плочи улазних врата, да седи и да их чека, да су се упутили ка Шљиварима кроз храстов гај, да су се за око пола сата вратили водећи испред себе [REDACTED] и држећи пушке у рукама уперене према [REDACTED], који је на себи имао радно одело „Gradis“, капу плаве боје и носио је један папир испред себе, да је [REDACTED] ишао први, а да су иза њега ишли поменути војници, да су га одвели доле према главном путу који иде кроз село Башићи, да су изашли на главни пут који води кроз село Башићи према породичној кући [REDACTED], када им се прикључио још један војник, да је он то све гледао одозго и могао је све да види доле до куће комшије [REDACTED], да је на зиду те куће био наслоњен мотор и да су сва три лица била униформисана, да је познавао Миланка Девића са кунања где су се дружили и играли лопте, да га

је виђао и у [REDACTED] кафани „Стара воденица“ да је познавао и [REDACTED] [REDACTED], да је више пута ишао код његовог оца [REDACTED], од кога су куповали јагањце, а да није познавао трећег војника који је ишао са њима.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је пре рата живео у Пиштаници, која се налази уз реку Саницу, заједно са оцем [REDACTED], мајком [REDACTED] и братом [REDACTED], да је отац у власништву имао млин и угоститељски објект који се звао „Стара воденица“, који су звали и „[REDACTED] млин“, да су у кафану пре рата навраћали и Миланко Девих, [REDACTED], односно његови синови, да је за током рата та кафана била затворена, да му је у лето 1992. године када је дошао кући са ратишта мајка рекла да је код њих долазила њихова комшиница, мајка [REDACTED] и рекла да су одвели [REDACTED] од куће и да му се од тада губи сваки траг, да су му познати Миланко Девих и [REDACTED], да су били ангажовани у Војсци Републике Српске, јер их је виђао у униформама и пушкама у селу и код његове куће.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је пре рата живео у насељу Хрустово, да је познавао [REDACTED] из суседног села који је радио као грађевински радник у Словенији, да му лично ништа није познато о околностима одвођења и нестанка [REDACTED], да је касније сазнао из приче свог стрица [REDACTED], који је умро у децембру месецу 2007. године, да се крио у шуми која је преко пута реке Санице заједно са [REDACTED] да су њих четворица једном приликом прелазили реку Саницу на делу који се зове Опачац, преко камене уставе на реци, која је и раније служила за прелазак Санице када је био низак водостај, а која дође после првог тунела и да је тада у реци на уставу било мртво тело [REDACTED].

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је познавао [REDACTED] јер су из суседних села, да је познавао и његове синове, да је о околностима одвођења и убиства [REDACTED], чуо из прича других људи, тачније од компије [REDACTED] са којим се срео 2006. године први пут након рата, да му је [REDACTED] тада рекао да се једно време са мештанима скривао по шуми око Санице, да је видео мртво тело Исмета Шљивара у реци Саници, на подручју званом Опачац, где се налази камена брана, на којој се тело и зауставило.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је са Миланком Девихем био у истој јединици током рата у Босни и Херцеговини, да су он и Миланко Девих из истог села, да су генерацијски блиски, да се познају од малена, да [REDACTED] јер су из истог села.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да Миланка Девиха није виђао током јула месеца 1992. године, да је рањен дана 13.06.1992. године у сектору Пиштанице, као деминер, да је наставио лечење у Петровцу, Бања Луци и у Београду на Војномедицинској академији, да је на лечењу био до октобра месеца 1992. године, да је је приликом рањавања био у саставу 17. Кључке бригаде, Другог батаљона, да познаје [REDACTED], да су били заједно у чети, али у другом воду.

Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је у јулу месецу 1992. године био у саставу 17. пешадијске бригаде у Другом батаљону на подручју реона Грмуша, да је то била самостална јединица, чији је био командант чете и која је самостално деловала у саставу Трећег батаљона, да нема никаква сазнања о догађајима на територији Доње Санице у јулу месецу 1992. године, да му није познат [REDACTED] и да Миланка Девиха није виђао током јула месеца 1992. године.

Из исказа сведока [REDACTED] датог дана 11.01.2017. године пред Кантоналним судом Бихаћ, Федерација Босне и Херцеговине утврђено да је био у саставу јединице 17. кључког батаљона, која се на почетку налазила у Горњој Саници да је командир чете био [REDACTED], да је касније седиште јединице премештено у Кључ, да је једног дана са Миланком Девихем и [REDACTED] отишао у место Шљивари, да су дошли до куће [REDACTED], да су га повели са њима и отишли до [REDACTED] млина, да је чуо пуцањ, да су се кроз село Шљивари кретали нормално путем, да су прошли поред куће [REDACTED], где постоји пречица, да је са њима било још једно лице, да су њих тројица водили [REDACTED] испред себе ка [REDACTED] млину, да је [REDACTED] на себи имао радну униформу плаве боје, да је он познавао [REDACTED], јер је живео у суседном селу и да је пре рата радио у Доњој Саници, да су га и мала деца из Санице знала, као и да је тачно знао где се налази кућа [REDACTED] када су ишли по њега.

Правном оценом овако утврђеног чињеничног стања, суд је нашао да су се у радњама окривљеног Миланка Девиха стичу сва обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у вези члана 22 КЗ СРЈ, јер је конкретном приликом кршећи правила међународног права за време немеђународног оружаног сукоба, тачно неутврђеног дана у другој половини јула месеца 1992. године, у поподневним часовима, заједно са [REDACTED], врема коме је кривични поступак правноснажно окончан и још једним НН припадником Војске Републике Српске, извршио убиство цивилног лица, [REDACTED], тако што је у војничкој униформи и наоружан аутоматском пушком, дошао до куће оштећеног [REDACTED], у насељу Доња Саница, заселак Шљивари, општина Кључ и на силу – претњом оружјем, га заједно са ова два лица извео из куће у којој је живео, цивилно лице бошњачке националности, а потом га уз претњу оружјем најпре одвели до куће [REDACTED], а затим се упутили у правцу засеока Пашићи, све време држећи уперено оружје у њега, прошли поред куће [REDACTED], довели га до места званог „[REDACTED] млин“ у Доњој Саници, који се налази непосредно уз реку Саницу, на ком месту су оштећеног лишили живота из аутоматског оружја, а његово тело бацили у реку Саницу.

Чланом 16 Устава Републике Србије ("Службени гласник РС" бр. 98/2006) прописано је да спољна политика Републике Србије почива на општепризнатим принципима и правилима међународног права, да су општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни део правног поретка Републике Србије и да се непосредно примењују.

Оружани сукоб који се водио на територији Босне и Херцеговине између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 1992. до 1995. године је био таквог обима и интензитета да се могу применити Правила међународног права садржана у Четвртој женејској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата, чији члан 3 који се односи на сукобе који немају међународни карактер обавезује сваку од страна у сукобу да се у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна уговорница примењују одредбе тог члана, као и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), при чему је члан 3 заједнички за све четири Женевске конвенције које је Народна скупштина ФНРЈ 1950. године ратификовала, чиме су одредбе тих Конвенција и Допунски протоколи постали саставни део домаћег законодавства.

Наиме, одредбом члана 3 став 1 тачка 1-а Четврте женејске конвенције прописано је да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница, према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мериљу, те да су у том циљу забрањени у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, и следећи поступци: повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакћајења, свирепости и мучења.

Одредбом члана 4 став 1 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) прописано је, између осталог, да сва лица која не узимају директно у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани, те да ће та лица у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације, а ставом 2 истог члана прописано је да против лица поменутих у ставу 1 остају забрањена у свако доба и на сваком месту, између осталог, и следећа дела: насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање, као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне.

Одредбом члана 13 став 1, 2 и 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) прописано је да цивилно становништво и појединци цивили уживају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција.

Суд је полазећи од правила међународног права, по којима оружани сукоб постоји када се прибегава оружаном сили или постоји оружаном насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група у оквиру исте државе, као и од чињенице да је немеђународни оружани сукоб уређен домаћим и међународним правом које се односи на људска права, а посебно

чланом 3 заједничким за све Женевске конвенције из 1949. године, Допунским протоколом II и другим посебним уговорним правилима која се односе на унутрашњи оружани сукоб и правила међународног обичајног права, утврдио да је оружани сукоб на подручју општине Кључ у Републици Босни и Херцеговини у периоду који се наводи у оптужници представљао немеђународни оружани сукоб на територији једне државе, и то Босне и Херцеговине, која је тада била међународно призната држава, односно субјект међународног права, који оружани сукоб се водио између оружаних снага Армије Босне и Херцеговине и Војске Републике Српске. Суд је несумњиво утврдио да је у време извршења предметног кривичног дела, дакле у другој половини јула месеца 1992. године, на подручју Босне и Херцеговине био у току немеђународни оружани сукоб између припадника српске и муслиманске стране, што произилази и из одлуке Председништва Републике Босне и Херцеговине од 20.06.1992. године, којом је проглашено ратно стање и која је даном доношења ступила на снагу.

Током овог кривичног поступка суд је из изведених доказа, а пре свега, из исказа испитаних сведока утврдио да је жртва овог кривичног дела била цивил [REDACTED], тј. лице које је, у складу са одредбама Четврте женевске конвенције из 1949. године и допунског Протокола о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II) заштићено у оружаном сукобу, јер такав његов статус произилази из чињенице да није узео учешће у непријатељствима, да је током ратног сукоба живео у својој кући у насељу Доња Саница, заселак Шљивари, општина Кључ, заједно са својом супругом, као и да из изведених писмених доказа на главном претресу не произилази да је на било који начин у време које је обухваћено оптужницом узимао учешћа у ратним сукобима.

Суд је имао у виду различита изјашњавања о идентитету трећег лица које је конкретном приликом било са Миланком Девићем и [REDACTED], али је нашао да иста нису од утицаја на другачију одлуку суда, јер је суд овлашћен да поступа једино у границама оптужбе, а да је Тужилаштво у чињеничном опису радње извршења кривичног дела навело да се ради о НН припаднику Војске Републике Српске, без означавања података који би то лице идентификовали.

Суд је такође утврдио да су окривљени Миланко Девић, [REDACTED] и једно нн лице неутврђеног дана у другој половини јула месеца 1992. године дошли наоружани аутоматским пушкама, у војничким униформама на територију насеља Доња Саница у заселак Шљивари, што произилази из међусобно сагласних исказа сведока [REDACTED]

[REDACTED], који су детаљно описали на који начин су и у које доба дана уочили ова лица конкретном приликом, како су та лица била одевена и чиме су била наоружана. Такође, суд је утврдио и да су окривљени Миланко Девић [REDACTED], заједно са још једним нн лицем, по доласку на територију тог насеља отишли до куће [REDACTED], која се налазила у засеку Шљивари и насилно га одвели од куће, што произилази како из исказа сведока [REDACTED]

[REDACTED], који су подробно описали сазнања о одвођењу њиховог оца [REDACTED] од куће, која им је пренела њихова мајка [REDACTED], а која је била конкретном приликом у кући и била очевидац догађаја када је њен супруг одведен од стране наоружаних војника, тако и из исказа сведока [REDACTED]

_____ који су видели одвођење _____ кроз село у правцу _____ млина и који су детаљно описали под којима околностима је одведен, као и да су се потом из правца _____ млина чули пуцње.

Током поступка суд је утврдио да постоји узрочнопоследична веза између пуцњева који су се чули из правца кафане „_____ млин“ конкретном приликом, где је насилно и одведен _____ од стране окривљеног и његових саизвршилаца у другој половини јула месеца 1992. године и лишења живота _____ јер су у врло кратком временском периоду након што је одведен, мештани села који су испитани у својству сведока, чули пуцње управо из тог правца, при чему се друге борбе тада на тој локацији нису водиле, а _____ се никада више није вратио кући из које је одведен, већ је његов леш виђен на локацији Опацац у реци Саници, испод бране, што произилази из исказа сведока _____ коме је лично то испирчао _____ у августу или септембру месецу 1992. године, који је био присутан заједно са још три лица када су уочили његово тело, као и из сагласних исказа сведока _____ које је суд ценио и прихватио, налазећи да су јасни, доследни, уверљиви и међусобно сагласни о чињеницама које су посредно сазнали, а посебно узимајући у обзир да су уверљиво описали своја сазнања до којих су дошли из прича других особа, а која се односе на релевантне околности, тј. на место уочавања мртвог тела _____

Такође, суд је утврдио да је окривљени Миланко Девић поступао у саизвршилаштву са остала два лица са којима је био конкретном приликом будући да су заједнички предузимали радњу извршења кривичног дела за које је оглашен кривим и да је сваки од њих допринео реализацији заједничког циља који су имали, а то је да у току оружаног сукоба лише живота цивилно лице. Ово посебно потврђују сви поступци окривљеног Девића и његових саизвршилаца, од којих је један правноснажно осуђен, од доласка на територију Доње Санице, а који су били искључиво усмерени на извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, јер долазак наоружаних лица, одевених у војничке униформе у село у коме се не воде борбе, нити им било ко пружа отпор, улазак у кућу у којој су живела два цивилна лица _____ и његова супруга _____, која је у том тренутку лежала у болесничкој постељи, присилно одвођење _____ од куће, уз претњу оружјем, одвођење кроз село тог цивилног лица, при чему све време држе уперене пушке у њега, а потом пуцање у то лице код кафане _____ млин, представљају доказ да је међу њима постигнута прећутна заједничка одлука да се оштећени лиши живота, која је затим и спроведена у дело. Управо континуитет поступака окривљеног Девића и његових саизвршилаца, које су предузимали од доласка у село Доња Саница до напуштања те територије, константно присуство окривљеног Миланка Девића и исказана заједничка упорност у синхорнизованом извршењу радњи потврђују да је између њих постојао претходни договор да се дође у насеље Доња Саница, односно у заселак Шљивари и да се оштећени цивилно лице _____ уз претњу оружјем, на силу одведе из своје куће и лиши живота.

Суд је ценио одбрану окривљеног Миланка Девића, па је исту прихватио само у делу у коме је у сагласности са осталим изведеним доказима, док је није прихватио

у делу у коме је навео да у другој половини јула месеца 1992. године није био на територији Доње Санице, нити засеока Шљиври, налазећи да је нелогична, неуврљива и у супротности са исказима сведока којима је суд поклатио веру, а који су се доследно изјашњавали о његовом боравку на тој локацији приликом одвођења [REDACTED] и радњама које је предузимао. Суд је у овом контексту ценио исказе сведока чије испитивање је предложила одбрана окривљеног, али је нашао да исти нису од утицаја на утврђивање чињеничног стања, будући да је сведок [REDACTED] изјавио да се током јула месеца 1992. године налазио на боловању, да је сведок [REDACTED] изјавио да се у периоду од 13.06.1992. године до октобра 1992. године налазио на лечењу, да је сведок [REDACTED] изјавио да у периоду који се наводи у оптужници није видео Миланка Девиха, те да самим тим нема сазнања о његовим радњама из тог периода. Суд је ценио и наводе окривљеног Миланка Девиха да сведок [REDACTED] није могао њега да познаје јер је отишао да ради у Словенију 1977. године, а сведок [REDACTED] је рођен 1975. године, али их није прихватио налазећи да су исти потпуно ирелевантни за утврђивање чињенице њиховог познанства јер је окривљени Девих управо и навео да је у Босну и Херцеговину долазио на годишње одморе и сваког викенда, што је врло често и довољно да га становници околних села препознају, са што је у сагласности и са исказом сведока [REDACTED] који је навео да је Миланко Девих викендом навраћао у кафану коју је држао његов отац, када је долазио из Словеније.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] са главног претреса, па га је прихватио у делу у коме је у сагласности са осталим изведеим доказима, како у погледу сазнања које је стекао на основу приче своје мајке, тако у погледу сазнања која су му пренела друга лица, док га у делу у коме је навео да му је мајка рекла да је његов отац одведен од куће дана 20. или 21.07.1992. године није прихватио будући да је исти у супротности са изводом из Матичне књиге умрлих Кантона Унско-санског, општине Кључ за место Саница, број 02/1-13-3-338/2015 од 08.05.2015. године из кога произилази да је као дан смрти [REDACTED] уписан 19.07.1992. године, а узимајући у обзир чињеницу да се окривљеном ставља на терет да је дело извршио у другој половини јула месеца 1992. године.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] и у делу у коме је навео да је од свог рођеног брата Хикмета Шљивара чуо да му се у Словенији обратио [REDACTED] из Пиштанице и рекао му: „Од мене немаш разлога да окрећеш главу, нисам ти ја ништа крив, [REDACTED] је убио Миланко Девих из аутоматске пушке, на мосту испод првог тунела и бацио га у реку Саницу.“, али исти није прихватио будући да није потрепљен другим изведеним доказима, а посебно из разлога што је у супротности са исказом сведока [REDACTED] који се потпуно другачије и врло непрецизно изјашњавао о својим сазнањима о војном ангажовању Миланка Девиха током рата, а посебно у погледу периода у коме је по његовом сећању био рат у Босни и Херцеговини.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED], па га је прихватио у делу у коме је у сагласности са осталим изведеним доказима, док га у делу у коме је навео да му је 1993. године у јесен у Цељу на улици пришао комшија [REDACTED] и рекао му да не треба да тражи свог оца [REDACTED], јер он није жив, већ да је одведен од своје куће и да је убијен на висећем мосту на реци Саници у месту званом Поткоса испод првог

тунела, да га је убио Миланко Девих, који му је пуцао у леђа на мосту, није прихватио будући да је у несагласности са исказом сведока [REDACTED] и да такво његово сазнање о ономе што му је наводно рекао [REDACTED], није поткрепљено другим доказима, нити је било ко чуо [REDACTED] наводно обраћање њему. Такође, суд није прихватио његов исказ ни у делу у коме је навео да му је мајка рекла да се догађај када је његов отац одведен од куће десио дана 21.07.1992. године, јер је у супротности изводом из Матичне књиге умрлих Кантона Унско-санског, општине Кључ за место Саница, број 02/1-13-3-338/2015 од 08.05.2015. године из кога произилази да је као дан смрти [REDACTED] уписан 19.07.1992. године, а полазећи од чињенично правног описа радње извршења која је окривљеном оптужницом стављена на терет из кога произилази да ју је окривљени предузео у другој половини јула месеца 1992. године.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] и исти прихватио, налазећи да је јасан, уверљив и сагласан у погледу релевантних чињеница са осталим изведеним доказима, којима је суд поклонио веру, будући да се врло детаљно изјашњавао о околностима које је опазио конкретном приликом и уверљиво их презентовао суду, да је подробно описао како је познавао окривљеног Миланка Девиха, која познанства и начини поздрављања су врло карактеристични за мале средине, као и да је потпуно уобичајено да се лица међу којима постоји старосна разлика од дванаест година међусобно поздрављају и свакако препознају.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] и прихватио његов исказ из претходног поступка, када му је памћење свакако било свежије, јер је исти јасан, уверљив и сагласан са осталим изведеним доказима, којима је суд поклонио веру, будући да се подробно изјашњавао о свим околностима и детаљима које је опазио конкретном приликом и уверљиво их презентовао суду. Суд није прихватио његов исказ у делу у коме је навео да је датум одвођења његовог стрица [REDACTED] 21.07.1992. године, јер је исти у несагласности са изводом из Матичне књиге умрлих Кантона Унско-санског, општине Кључ за место Саница, број 02/1-13-3-338/2015 од 08.05.2015. године из кога произилази да је као дан смрти [REDACTED] уписан 19.07.1992. године, налазећи да тај навод и није од пресудног утицаја на одлуку суда, будући да се окривљеном ставља на терет да је радњу извршења предузео у другој половини јула месеца 1992. године. Суд није прихватио ни његов исказ са главног претреса у делу у коме се изјашњавао о врсти оружја које је окривљени конкретном приликом имао и са собом, ни у делу у коме је описивао своје познанство са [REDACTED] јер су исти у несагласности како са његовим исказом из претходног поступка, тако и са осталим доказима које је суд прихватио, а полазећи од чињенице да сведок није презентовао суду разлоге због којих свој исказ у том делу мења.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED], па је исти прихватио у делу у коме је у сагласности са осталим изведеним доказима, а у контексту његових сазнања о идентитету војника који су конкретном приликом водили уз претњу оружјем [REDACTED].

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] и исти прихватио налазећи да је јасан, поуздан, уверљив и сагласан осталим изведеним доказима, будући да се подробно изјаснила о свим околностима које је конкретном приликом уочила.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] и исти прихватио налазећи да је доследан, логичан и убедљив, имајући у виду да се прецизно изјашњавала о свим околностима које је лично уочила конкретном приликом, а да је такав њен исказ у сагласности са осталим доказима које је суд прихватио.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] и исти прихватио налазећи да је јасан, логичан, уверљив јер је сведок детаљно описао сва сазнања која је имао о релевантним чињеницама које је непосредно опазио, као и све околности свог познанства са окривљеним Миланком Девићем.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] и исти прихватио као јасан и уверљив, будући да се прецизно изјаснио о околностима које се односе на постојање кафане његовог оца, периода током кога је била затворена, као и чињеницама које се односе на посећивање те кафане пре почетка рата у Босни и Херцеговини од стране окривљеног, оштећеног и његових синова, а које су му свакако морале бити познате, као једном од чланова тог домаћинства.

Суд је ценио исказе сведока [REDACTED] и исте прихватио налазећи да су ови сведоци детаљно презетновали суду своја сазнања која су посредно стекли о лешу [REDACTED], месту на коме је исти уочен и околностима под којима је уочен, те им је суд у потпуности поклатио веру.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED], па је исти прихватио у делу који је био логичан и сагласан са осталим изведеним доказима, док га није прихватио у делу у коме је био непрецизан и непоткрепљен доказима, имајући у виду његово изјашњавање у погледу рањавања на територији села Кошћани и разлика у одређивању периода за који наводи да га је провео на боловању, о чему нема никакву медицинску документацију, јер је током свог исказа првобитно навео да је рањен, а потом да му само се набио несак с леве стране тела, односно да је имао проблема са слухом и да месец дана није чуо, те се стога ни његов исказ у погледу одсуства из јединице којој је припадао не може прихватити јер ни о том свом одсуству и његовој тачној дужини трајања није суду презентовао уверљиве околности, односно није објаснио ни како је напустио јединицу уколико није рањен, већ му се набио песак са леве стране тела, по чијем одобрењу је то учинио, ни да ли је одобрење за напуштање јединице уопште било потребно, ни у којој болници је наводно боравио. Такође, исти је контрадикторан и са исказом сведока [REDACTED] који је на потпуно другачији начин описао повреде које је наводно задобио [REDACTED] за кога је навео да је био припадник његове јединице, да је у јуну месецу 1992. године био рањен тако што је добио пар гелера, али да се одмах након тога вратио у састав јединице, услед чега суд није прихватио њихове исказе у том делу.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED], па је исти прихватио само у делу који се односи на период који је предмет оптужбе, за који је сведок навео да је био на

лечењу, док је у преосталом делу нашао да је исти ирелевантан за конкретну кривично правну ствар.

Суд је такође ценио исказ сведока [REDACTED], али је нашао да је исти потпуно ирелевантан за одлучивање у овој кривично правној ствари, имајући у виду да је сведок истакао да окривљеног Миланка Девића није виђао током 1992. године, а да се догађај за који је окривљен оптужен и оглашен кривим десио у другој половини јула месеца 1992. године.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED], али је нашао да исти није од утицаја на разјашњење ове кривично - правне ствари, имајући у виду да је он током ратних дешавања у Босни и Херцеговини био у Републици Словенији, да у том периоду није виђао окривљеног Миланка Девића, као и да није суду презентовао никаква сазнања о страдању оштећеног [REDACTED]. Приликом оцене исказа овог сведока, суд је нашао да исти није поуздан, будући да се сведок врло конфузно и непрецизно изјашњавао о битним чињеницама и да није са сигурношћу знао у ком периоду је био рат у Босни и Херцеговини.

Суд је ценио и исказ сведока [REDACTED], али га није прихватио налазећи да је неуверљив, животно нелогчан и срачунат на то да побољша положај окривљеног Девића у овом кривичном поступку, будући да је крајње неубедљиво да он у тако дугом периоду од неколико месеци има непосредан и континуиран двадесетчетворочасовни увид у поступање војника којима је био надређен, узимајући у обзир њихову бројност, потребу за сном и конфигурацију терена на коме су се налазили. Суд је приликом оцене исказа овог сведока посебно имао у виду чињеницу да исти није поткрпљен писменом документацијом, која је свакако морала бити вођена и чувана на законом прописан начин, као и чињеницу да је његов исказ у потпуности оповргнут исказима сведока који су неутврђеног дана у другој половини јула месеца 1992. године видели окривљеног Миланка Девића на подручју Доње Санице и засека Шљивари и врло детаљно описали радње које је предузимао.

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED], али га није прихватио налазећи да исти није довољно поуздан, да се у великом делу не односи на предмет овог кривичног поступка, да се заснива на личним импресијама, а не на околностима које је опазио и о којима има јасна и поуздана сазнања, а посебно имајући у виду да је по сопственом казивању и сам био инволвиран у догађаје који су претходили покретању наведеног кривичног поступка.

Суд је ценио исказе сведока [REDACTED], па је прихватио само његов исказ са главног претереса дана 11.01.2017. године дат пред Кантоналним судом у Бихаћу, Федерација Босне и Херцеговине, у делу у коме је јасан, логичан и сагласан са другим изведеним доказима, али га није прихватио у делу у коме је навео да када су са [REDACTED] дошли до кафане „[REDACTED] млин“, [REDACTED] и Девић заједно са [REDACTED] отишли кроз тунел према мосту, а да је он остао у кафани да пије пиће, јер та кафана током трајања ратног сукоба није ни радила што произилази из исказа сведока [REDACTED], чији отац је био власник наведене кафане, као ни у делу у коме је навео да он конкретном приликом није на себи имао војну униформу, јер је

неуверљив и противречан исказима сведока [REDACTED], који је суд као међусобно сагласне прихватио, а који су истакли да сва тројица војника који су тога одвели [REDACTED] били у војним униформама. Такође, суд је ценио и исказ сведока [REDACTED] од 11.01.2017. године у делу у коме је навео да је командир чете [REDACTED] рекао Миланку Девићу и [REDACTED] да оду у Доњу Саницу, да обиђу насеље и да неког од старијих особа приведу на разговор, да је и он пошао са њих двојицом и да су тада привели [REDACTED], али исти није прихватио јер је у супротности са исказима сведока, које је суд прихватио као јасне и сагласне са осталим изведеним доказима, а из којих је утврђено да су но доласку до куће [REDACTED], ушли у унутрашњост куће и на силу – претњом оружјем извели из ње оштећеног [REDACTED], што све говори о степену агресивности о безобзирности непотребној да би се једно старије лице, које није учествовало у ратним дејствима, повело на разговор.

Суд је ценио исказе сведока [REDACTED] са главних претреса дана 19.02.2018. године и 28.09.2018. године, али их није прихватио налазећи да су непоуздани, недоследни, врло конфузни и неуверљиви јер је наводио да нема никаква сазнања о догађајима који су се одиграли у јулу месецу 1992. године у селу Доња Саница, да се тада налазио у Словенији и у Новом Саду, да је у Словенији боравио у Копру, да је радио у посластичарници и продавао сладолед, али није суду презентовао ни где је био, ни на којој адреси је становао наводно, ни када је и како напуштао територију Босне и Херцеговине. Такође, суд је нашао да су искази сведока [REDACTED] дати на главним претресима од 19.02.2018. године и 28.09.2018. године контрадикторни са његовим исказом који је суд прихватио, односно у супротности су са исказима осталих сведока које је суд прихватио, а који су на несумљив начин потврдили да се управо сведок [REDACTED] конкретном приликом заједно са окривљеним Миланком Девићем налазио у месту Доња Саница и предузимао радње за које је оглашен кривим пресудом Кантоналног суда у Бихаћу број 01 0 К 011055 16 К од 10.02.2017. године, која је постала правноснажна дана 13.03.2018. године, у коју је суд извршио увид у доказном поступку.

Приликом оцене исказа сведока, суд је имао у виду непрецизности у исказима, али је нашао да су исте отклоњене другим изведеним доказима и да не утичу на веродостојност исказа сведока јер је потпуно разумљиво да након више од двадесет година од ратних дешавања која су по својој природи веома стресна за сва лица која су им присуствовала и која након више година презентују своја сећања о ономе што су лично видели или чули, не могу са фотографским памћењем да се сете свих детаља.

Суд није посебно ценио исказе сведока у делу у коме су се изјашњавали о догађајима који излазе ван оквира оптужбе, налазећи да исти не могу допринети утврђивању чињеничног стања које је обухваћено оптужницом јер нису релевантни за конкретну кривичноправну ствар.

Суд је нашао да је окривљени Миланко Девић конкретном приликом поступао са директним умишљајем, с обзиром да је био свестан свог дела и да је хтео његово извршење јер се током предузимања радњи које су претходиле лишењу живота

██████████, као особа која је веома добро познавала терен на коме је извршио кривично дело, као и националност становништва које је живело на подручју околних села, која су се налазила у близини села Пиштаница из кога потиче, у коме је одрастао и које је често посећивао, наоружан, обучен у војничку униформу, са још два, такође наоружана војника, запутио у село Доња Саница и заселак Шљивари, иако је свакако имао сазнања да се у селу Доња Саница нису водиле борбе у другој половини јула месеца 1992. године, иако конкретном приликом нико није покушао да се њему и лицима која су била са њим супротстави, иако је на путу до куће ██████████ видео само жене, децу и старе људе, иако нико од њих није био наоружан, нити исказивао било какав вид отпора, окривљени је са два саизвршиоца отишао циљано до куће ██████████, а што потврђује и сведок ██████████ у свом исказу, исказао врло јасну намеру да изврши напад на цивилно лице, јер је на основу свих околности окривљени Девих био уверен да становници села Доња Саница и засеок Шљивари, па тако ни ██████████, нису узели учешће у ратним сукобима, што доказује и чињеница да је без било каквог скривања дошао у село Доња Саница, кроз које се заједно са саизвршиоцима кретао и био уочљив свим становницима села, потом ушао у кућу у којој је оштећени живео без било каквих овлашћења и из ње га извео, а затим кроз село провео ██████████ држећи уперену пушку у њега руководећи се искључиво намером да лиши живота цивилно лице.

Суд је утврдио да у конкретном случају постоји веза између радњи извршења које је окривљени Миланко Девих извршио и оружаног сукоба који је у том периоду био на територији Босне и Херцеговине и општине Кључ, јер је окривљени био припадник Војске Републике Српске у коју је приступио по започињању оружаног сукоба, што потврђује и Допис Административне службе Општине Рибник, Одељења за општу управу, Одсека за борачко-инвалидску заштиту број 03-83-7/15 од 25.05.2015. године из кога произилази да је Миланко Девих био војно ангажован као припадник Војне поште 7286 Кључ у периоду од 27.05.1992. до 20.03.1996. године, јер је радњу извршења кривичног дела предузео за време немеђународног оружаног сукоба, одевен у војничку униформу и оружјем које је као припадник војске задужио, према оштећеном који је био цивил бошњачке националности, који није припадао ниједној војсци, нити је узео учешће у ратним сукобима, па је он користећи чињеницу што је добро познавао терен на коме је извршио кривично дело, као и националност становништва које је живело на подручју околних села, која су се налазила у близини села Пиштаница из кога потиче, у коме је одрастао и које је често посећивао, наоружан, обучен у војничку униформу, са још два, такође наоружана војника, запутио у село Доња Саница и заселак Шљивари, ушао у кућу у којој је оштећени живео, без било каквих овлашћења и из ње извео оштећеног уз претњу оружјем које је и задужио као припадник војске за време оружаног сукоба, руководећи се искључиво намером да лиши живота цивилно лице.

Суд није ценио исказе сведока ██████████ из претходног поступка од 21.12.2010. године, које је иначе извео у доказном поступку на сагласан предлог странака, јер су записници о исказима тих сведока садржали техничке недостатке у погледу времена саслушања и у погледу имена лица које је било записничар приликом саслушања ██████████

██████████ с обзиром да се на истим записницима налазе три различита имена записничара.

Како суд током поступка није нашао да на страни окривљеног постоје околности које би искључивале његову кривицу, то га је огласио кривим.

Суд је током поступка извео и друге доказе, али их није посебно ценио, налазећи да нису од утицаја на другачије одлучивање у овој кривично правној ствари.

Како је од извршења кривичног дела за које је окривљени Миланко Девић оглашен кривим, закон измењен више пута, суд је у складу са одредбом члана 4 став 1 КЗ СФРЈ ("Службени лист СФРЈ", број 44/76, 36/77, 34/84, 37/84, 74/87, 57/89, 3/90, 38/90, 45/90, 54/90) који је важио у време извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим одредбом члана 4 став 2 КЗ СФРЈ која прописује да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, применити закон који је блажи по учиниоца, ценио који је закон у конкретном случају најблажи по окривљеног Миланка Девића, па је нашао да се има применити Закон о изменама и допунама КЗ СРЈ („Службени лист СРЈ“ број 37/93 од 16.07.1993. године), јер је је одредбом члана 142 став 1 КЗ СФРЈ, који је важио у време извршења дела било прописано да ће се учинилац кривичног дела казнити затвором најмање пет година или смртном казном, а Законом о изменама и допунама КЗ СРЈ од 16.07.1993. године за кривично дело из члана 142 став 1 прописана казна затвора од најмање пет година или од двадесет година, с обзиром да је тај закон најблажи по окривљеног Миланка Девића.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, суд је ценио све околности које утичу на врсту и висину исте, а у смислу одредбе члана 41 КЗ СРЈ. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног Миланка Девића, суд је ценио чињеницу да је раније неосуђиван, да је породичан човек, отац троје деце, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио јачину угрожавања оштећеног конкретном приликом, која се огледала у чињеници да је оштећени одведен из своје куће у тренутку када је у њој био само са својом болесном супругом, која је тада и остављена без било какве неге и помоћи и осудио га на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, налазећи да је оваква казна адекватна степену друштвене опасности окривљеног као учиниоца и степену друштвене опасности учињеног кривичног дела, са уверењем да ће се истом у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела, те да ће се у потпуности остварити сврха кажњавања, како упогледу специјалне, тако и у погледу генералне превенције.

Суд је обавезао окривљеног Миланка Девића да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду, колико буду изнели, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, по прибављању података о висини трошкова на основу одредбе члана 262 став 2 ЗКП.

На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП суд је оштећене ██████████ који су истакли имовинско-правне захтеве упутио на парнични поступак, обзиром да свој захтев нису конкретизовали у одређеном новчаном

износу, а утврђивање висине имовинско-правног захтева би довело до неоправданог продужавања овог кривичног поступка.

ЗАПИСНИЧАР
Оливера Савић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Зорана Трајковић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду, у року од
15 дана од дана пријема писменог
отправка пресуде, а преко овог суда.